

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 28 stycznia 1997 r.

Nr 7

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE

38 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 grudnia 1996 r. w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych 93

38

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 19 grudnia 1996 r.

w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych.

Na podstawie art. 8 ust. 4, art. 18 i 20 ust. 4, art. 24, 25 ust. 5, art. 29 ust. 5, art. 34 ust. 2, art. 39 i 49 ust. 5, art. 50 ust. 2, art. 56 i 74 ust. 2, art. 80 ust. 2 i art. 87 oraz w związku z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 1992 r. Nr 8, poz. 31 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 10, poz. 36 oraz z 1996 r. Nr 7, poz. 44) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Rozporządzenie reguluje, z zastrzeżeniem ust. 2, powoływanie do zawodowej służby wojskowej, szczegółowe zasady i tryb pełnienia tej służby przez żołnierzy zawodowych, zwalnianie z niej, a także niektóre ich prawa i obowiązki związane z pełnieniem zawodowej służby wojskowej.

2. Szczegółowe zasady i tryb pełnienia służby wojskowej przez żołnierzy zawodowych po ogłoszeniu mobilizacji i wojny, w tym przenoszenia żołnierzy zawodowych do dyspozycji oraz pełnienia służby wojskowej w okresie przebywania w dyspozycji, postępowania przy wyznaczaniu żołnierzy zawodowych do pełnienia służby poza resortem obrony narodowej, opiniowania żołnierzy zawodowych, zapoznawania ich

z opinią służbową oraz wnoszenia i rozpatrywania odwołań, mianowania żołnierzy zawodowych na kolejne stopnie wojskowe do stopnia pułkownika (komandora) włącznie, wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe i zwalniania z tych stanowisk, powoływania w przypadkach szczególnych do zawodowej służby wojskowej, udzielania urlopów żołnierzom zawodowym oraz odwoływania z tych urlopów, a także zwalniania z zawodowej służby wojskowej, regulują odrębne przepisy.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu mówi się:

- 1) o ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 1992 r. Nr 8, poz. 31 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 10, poz. 36 oraz z 1996 r. Nr 7, poz. 44);
- 2) o stanie zmiennym w wyższych szkołach wojskowych — należy przez to rozumieć żołnierzy zawodowych będących słuchaczami w wyższej szkole wojskowej;
- 3) o żołnierzu w służbie stałej — należy przez to rozumieć żołnierza pełniącego zawodową służbę wojskową w dniu 9 grudnia 1991 r. oraz żołnierza powołanego do zawodowej służby wojskowej jako służby stałej;

- 4) o żołnierzu w służbie kontraktowej — należy przez to rozumieć żołnierza powołanego do zawodowej służby wojskowej jako służby kontraktowej;
- 5) o kontrakcie — należy przez to rozumieć pisemną umowę zawartą między osobą zgłaszającą chęć pełnienia zawodowej służby wojskowej a organem właściwym do zawarcia kontraktu;
- 6) o wyższych szkołach wojskowych — należy przez to rozumieć wyższe szkoły oficerskie i akademie wojskowe;
- 7) o wojskowym komendancie uzupełnień — należy przez to rozumieć wojskowego komendanta uzupełnień właściwego ze względu na miejsce pobytu stałego (zamieszkania) żołnierza lub jego pobytu czasowego trwającego ponad dwa miesiące, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej;
- 8) o organie wojskowym — należy przez to rozumieć dowódcę (szefa, dyrektora, komendanta) jednostki wojskowej (jednostki organizacyjnej w resorcie obrony narodowej).

§ 3. 1. Wnioski w sprawach personalnych żołnierzy zawodowych przesyła się drogą służbową, z wyjątkiem przypadków określonych w innych przepisach.

2. Wnioski skierowane do Ministra Obrony Narodowej przesyła się drogą służbową przez Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego.

3. Dokumenty w sprawach personalnych żołnierzy zawodowych, a w szczególności wnioski o zwolnienie, mianowanie i odznaczenie oraz rozkazy personalne, podpisują właściwi dowódcy (przełożeni).

4. W razie wniesienia pisemnego wniosku, o którym mowa w ust. 1, osobiście przez żołnierza, otrzymujący wniosek jest obowiązany potwierdzić jego przyjęcie, umieszczając na oryginale i na kopii datę przyjęcia wniosku oraz swój czytelny podpis.

Rozdział 2

Powolywanie do zawodowej służby wojskowej

§ 4. Powołanie do służby stałej następuje:

- 1) w stosunku do absolwentów i słuchaczy szkół kształcących kandydatów na żołnierzy zawodowych — na wniosek złożony przed przyjęciem do tych szkół;
- 2) w stosunku do słuchaczy szkół kształcących kandydatów na oficerów lub chorążych zawodowych, którzy nie ukończyli nauki oraz nie złożyli z wynikiem pozytywnym egzaminów końcowych — na wniosek o powołanie do tej służby, odpowiednio w korpusie chorążych zawodowych lub podoficerów zawodowych;
- 3) w stosunku do żołnierzy skierowanych przez organy wojskowe na studia lub naukę do szkół niewoj-

skowych — na wniosek złożony przed skierowaniem na te studia lub naukę;

- 4) w stosunku do żołnierzy w służbie kontraktowej — na wniosek lub za ich zgodą na powołanie do służby stałej.

§ 5. Chorążowie zawodowi i podoficerowie zawodowi pełniący służbę stałą, mianowani na stopień podporucznika, pełnią nadal zawodową służbę wojskową jako służbę stałą w korpusie oficerów zawodowych na podstawie wniosków złożonych przed powołaniem do służby zawodowej w poprzednich korpusach.

§ 6. Do służby stałej powołują:

- 1) Minister Obrony Narodowej:
 - a) absolwentów i słuchaczy wyższej szkoły wojskowej,
 - b) absolwentów szkoły wyższej niewojskowej, skierowanych na te studia przez organ wojskowy,
 - c) absolwentów szkoły kształcącej kandydatów na chorążych zawodowych,
 - d) słuchaczy wyższej szkoły wojskowej, którzy nie ukończyli nauki oraz nie złożyli z wynikiem pozytywnym egzaminów końcowych, a ich wniosek o powołanie do służby stałej został rozpatrzony pozytywnie, po mianowaniu na stopień wojskowy młodszego chorążego (młodszego chorążego marynarki),
 - e) oficerów ze służby kontraktowej;
- 2) dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych lub dowódcy okręgów wojskowych — słuchaczy podporządkowanych im szkół kształcących kandydatów na chorążych zawodowych, którzy nie ukończyli nauki oraz nie złożyli z wynikiem pozytywnym egzaminów końcowych, a ich wniosek o powołanie do służby stałej został rozpatrzony pozytywnie, oraz absolwentów podporządkowanych im szkół kształcących kandydatów na podoficerów zawodowych — po mianowaniu na stopień wojskowy plutonowego (bosmanmata), a także chorążych i podoficerów ze służby kontraktowej, gdy służba ta ma być pełniona w jednostce wojskowej podległej tym dowódcom;

- 3) Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — słuchaczy szkoły wojskowej w pozostałych przypadkach, w których do powołania ich do służby stałej nie są właściwi dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych lub dowódcy okręgów wojskowych.

§ 7. Rozkaz personalny o powołaniu do służby stałej wykonuje w stosunku do:

- 1) absolwenta i słuchacza szkoły kształcącej kandydatów na żołnierzy zawodowych — komendant szkoły;
- 2) absolwenta szkoły wyższej niewojskowej, skierowanego na studia przez organ wojskowy — ko-

mendant szkoły wojskowej, której ewidencją był objęty;

- 3) słuchacza szkoły kształcącej kandydatów na oficerów lub chorążych zawodowych, który nie ukończył nauki oraz nie złożył z wynikiem pozytywnym egzaminów końcowych — komendant szkoły.

§ 8. O powołaniu do służby stałej absolwenta (słuchacza), o którym mowa w § 7, komendant szkoły zawiadamia wojskowego komendanta uzupełnień, który powołał go do służby kandydackiej.

§ 9. Dniem rozpoczęcia pełnienia zawodowej służby wojskowej jest w odniesieniu do:

- 1) absolwenta i słuchacza szkoły kształcącej kandydatów na żołnierzy zawodowych oraz absolwenta szkoły niewojskowej, do której byli skierowani przez organ wojskowy, a także żołnierza, o którym mowa w art. 11 ustawy — dzień mianowania go na pierwszy stopień wojskowy w odpowiednim korpusie żołnierzy zawodowych;
- 2) żołnierza rezerwy (z wyjątkiem odbywającego okresową służbę wojskową) — dzień stawienia się do służby w jednostce wojskowej;
- 3) żołnierza rezerwy odbywającego okresową służbę wojskową — dzień określony w rozkazie personalnym o powołaniu do zawodowej służby wojskowej.

§ 10. 1. Absolwent szkoły wojskowej, absolwent szkoły niewojskowej, do której był skierowany przez organ wojskowy, a także słuchacz Wojskowej Akademii Technicznej i Akademii Marynarki Wojennej, który po ukończeniu IV roku studiów został mianowany na stopień wojskowy podporucznika (podporucznika marynarki) i powołany do służby stałej, pełni służbę obowiązkową od dnia rozpoczęcia zawodowej służby wojskowej (§ 9 pkt 1).

2. Słuchacz szkoły kształcącej kandydatów na oficerów zawodowych lub chorążych zawodowych, który nie ukończył nauki oraz nie złożył z wynikiem pozytywnym egzaminów końcowych i został na swój wniosek powołany do służby stałej odpowiednio w korpusie chorążych zawodowych lub podoficerów zawodowych, pełni służbę obowiązkową w wymiarze przewidzianym odpowiednio dla chorążych zawodowych lub podoficerów zawodowych.

3. Ukończenie przez żołnierza zawodowego, w czasie pełnienia przez niego służby stałej, studiów lub nauki w szkole wojskowej lub niewojskowej nie zobowiązuje go do odbywania z tego tytułu służby obowiązkowej, z wyjątkiem słuchaczy, o których mowa w ust. 1.

§ 11. 1. Osoba zainteresowana pełnieniem zawodowej służby wojskowej jako służby kontraktowej zgłasza się do wojskowego komendanta uzupełnień.

2. Wojskowy komendant uzupełnień ustala, czy osoba określona w ust. 1 spełnia warunki do powołania jej do służby kontraktowej, przewidziane w art. 13 lub 17 ustawy.

3. Jeżeli osoba zainteresowana spełnia warunki do powołania jej do służby kontraktowej, wojskowy komendant uzupełnień zapoznaje ją z zasadami i trybem pełnienia tej służby.

§ 12. Dowódca jednostki wojskowej zawiadamia wojskowego komendanta uzupełnień, właściwego ze względu na miejsce stacjonowania jednostki, o nie obsadzonych stanowiskach, na których mogą pełnić służbę kontraktową oficerowie, chorążowie i podoficerowie.

§ 13. 1. Wojskowy komendant uzupełnień, po dokonaniu czynności określonych w § 11 ust. 2 i 3, kieruje osobę zainteresowaną pełnieniem służby kontraktowej do dowódcy jednostki wojskowej, w której znajdują się nie obsadzone stanowiska przewidziane dla żołnierzy w służbie kontraktowej, w celu odbycia rozmowy.

2. Skierowanie następuje do jednostki, którą wskaże osoba zainteresowana, jeżeli w jednostce tej znajduje się nie obsadzone stanowisko, na którym osoba ta mogłaby pełnić służbę kontraktową.

3. Skierowanie, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do osoby zainteresowanej pełnieniem służby na stanowisku służbowym związanym z pełnieniem posług religijnych, następuje zgodnie ze wskazaniem właściwego ordynariusza (równorzędnego), jeżeli w jednostce tej znajduje się nie obsadzone stanowisko, na którym osoba taka mogłaby pełnić służbę kontraktową.

4. Dowódca jednostki wojskowej powiadamia w formie pisemnej o wyniku rozmowy wojskowego komendanta uzupełnień, a ponadto w odniesieniu do osób, o których mowa w ust. 3, także właściwego ordynariusza (równorzędnego). W przypadku pozytywnego wyniku rozmowy komendant przyjmuje od osoby zainteresowanej pisemny wniosek o powołanie do służby kontraktowej.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się:

- 1) odpis skrócony aktu urodzenia;
- 2) dokument stwierdzający uzyskanie wymaganego wykształcenia.

6. Po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 4, wojskowy komendant uzupełnień niezwłocznie:

- 1) kieruje do Centralnego Rejestru Skazanych zapytanie o karalność osoby, która złożyła wniosek o powołanie do służby;
- 2) kieruje osobę składającą wniosek do właściwej wojskowej komisji lekarskiej w celu ustalenia zdol-

ności fizycznej i psychicznej do zawodowej służby wojskowej.

§ 14. 1. Wojskowy komendant uzupełnień dokonuje na wniosku o powołanie do służby kontraktowej adnotacji o czynnościach określonych w § 11 ust. 2 i 3 oraz § 13, a następnie przesyła go drogą służbową wraz z posiadanymi dokumentami do:

- 1) Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — gdy osoba zainteresowana wnosi o powołanie do służby w korpusie oficerów zawodowych, z zastrzeżeniem, że jeżeli wniosek o powołanie do służby kontraktowej złożyła osoba, o której mowa w § 13 ust. 3 — za pośrednictwem właściwego ordynariusza (równorzędnego);
- 2) dowódcy okręgu wojskowego — jeżeli osoba zainteresowana ma pełnić służbę w jednostce wojskowej, która podlega temu dowódcy, a do Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego w przypadkach innej podległości — gdy osoba ta wnosi o powołanie do służby w korpusie chorążych zawodowych lub podoficerów zawodowych.

2. Rozkaz personalny o powołaniu do służby kontraktowej wydają:

- 1) Minister Obrony Narodowej — w przypadku oficera;
- 2) organ wojskowy wymieniony w ust. 1 pkt 2 — odpowiednio w przypadku chorążego zawodowego lub podoficera zawodowego.

3. Organem wojskowym właściwym do zawarcia kontraktu z osobą zainteresowaną pełnieniem służby kontraktowej jest dowódca jednostki wojskowej.

4. Organy wojskowe określone w ust. 1 przesyłają rozkazy lub wyciągi z rozkazów personalnych o powołaniu do służby kontraktowej do wojskowego komendanta uzupełnień i do dowódcy jednostki wojskowej, w której osoba zainteresowana ma pełnić służbę, a także odpowiednio do dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych, dowódcy okręgu wojskowego lub właściwego ordynariusza (równorzędnego).

5. Po otrzymaniu wyciągu z rozkazu personalnego o powołaniu do służby kontraktowej wojskowy komendant uzupełnień kieruje osobę zainteresowaną do organu wojskowego, o którym mowa w ust. 3, w celu zawarcia kontraktu.

§ 15. 1. Żołnierz nadterminowej zasadniczej służby wojskowej, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 lit. c) oraz pkt 3 lit. c) ustawy, zainteresowany pełnieniem służby kontraktowej, występuje z wnioskiem o powołanie do tej służby do:

- 1) dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych lub dowódcy okręgu wojskowego, w przypadku gdy służba ta ma być pełniona w jednostce wojskowej, podległej temu dowódcy;

2) Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — w pozostałych przypadkach.

2. Przepisy § 13 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio do żołnierza, o którym mowa w ust. 1.

3. Rozkaz personalny o powołaniu żołnierza nadterminowej zasadniczej służby wojskowej wydaje organ, o którym mowa w ust. 1.

§ 16. 1. Osoba zainteresowana oraz dowódca jednostki wojskowej, w której ma ona pełnić służbę kontraktową, po otrzymaniu wyciągu z rozkazu personalnego zawierają kontrakt. Dowódca jednostki wojskowej powiadamia właściwego wojskowego komendanta uzupełnień o zawarciu kontraktu oraz dacie rozpoczęcia służby przez osobę zainteresowaną.

2. Osoba zainteresowana rozpoczyna pełnienie służby kontraktowej z dniem określonym w kontrakcie.

§ 17. 1. W razie powołania do służby kontraktowej żołnierza rezerwy lub osoby, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy, wojskowy komendant uzupełnień doręcza zainteresowanemu kartę powołania co najmniej na trzydzieści dni przed datą stawienia się w jednostce wojskowej.

2. Jednocześnie z doręczeniem karty powołania wojskowy komendant uzupełnień zawiadamia zakład pracy zatrudniający żołnierza rezerwy o powołaniu go do służby kontraktowej.

3. Żołnierz rezerwy lub osoba, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy, powołany do służby kontraktowej, stawia się do tej służby w terminie i miejscu określonych w karcie powołania.

4. Dowódca jednostki wojskowej w terminie czterdziestu ośmiu godzin od chwili stawienia się do służby żołnierza rezerwy lub osoby, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy, zwraca kartę powołania wojskowemu komendantowi uzupełnień.

5. Jeżeli wojskowy komendant uzupełnień w terminie siedmiu dni od daty stawienia się żołnierza rezerwy lub osoby, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy, w jednostce wojskowej określonej w karcie powołania nie otrzyma zwrotu tej karty, ustala przyczyny niestawienia i zawiadamia o tym bezpośrednio organ powołujący go do tej służby, a w odniesieniu do oficera — Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego.

6. Dzień stawienia się żołnierza rezerwy lub osoby, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy, do służby w jednostce wojskowej, stwierdza w rozkazie dowódca tej jednostki.

§ 18. Kontrakt powinien zawierać:

- 1) oznaczenie stron kontraktu: stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe dowódcy jednostki wojskowej; stopień, imię i nazwisko, imię ojca, da-

tę urodzenia, adres oraz numer dowodu tożsamości osoby powoływanej do służby kontraktowej;

- 2) datę i miejsce podpisania kontraktu;
- 3) określenie daty rozpoczęcia i zakończenia pełnienia służby kontraktowej, w tym daty rozpoczęcia i zakończenia okresu próbnego;
- 4) określenie stanowisk służbowych, na jakich osoba zainteresowana może pełnić służbę kontraktową, oraz wskazanie stanowiska, którego kontrakt dotyczy;
- 5) oświadczenie osoby zainteresowanej, że znane są jej zasady odbywania służby kontraktowej;
- 6) ustalenie, że w okresie służby kontraktowej żołnierz pełniący tę służbę może być skierowany na specjalistyczne przeszkolenie;
- 7) podpisy stron kontraktu.

§ 19. 1. Żołnierz zawodowy pełniący służbę kontraktową, o którym mowa w art. 16 ustawy, zainteresowany pełnieniem służby jako służby stałej, występuje z wnioskiem o powołanie do tej służby do:

- 1) Ministra Obrony Narodowej — w przypadku oficerów zawodowych;
- 2) dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych lub dowódcy okręgu wojskowego — w przypadku chorążych zawodowych lub podoficerów zawodowych, gdy służba ta ma być pełniona w jednostce wojskowej podległej temu dowódcy, a w pozostałych przypadkach — do Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego.

2. Organy wojskowe, o których mowa w ust. 1, odpowiednio ustalają, czy żołnierz zawodowy, określony w ust. 1, spełnia warunki powołania go do służby stałej, przewidziane w art. 16 ustawy.

3. Organem uprawnionym do wystąpienia z inicjatywą powołania żołnierza zawodowego ze służby kontraktowej do służby stałej, z zastrzeżeniem § 163 ust. 3, jest organ, o którym mowa w ust. 1, a w przypadku kapelana wojskowego — także właściwy ordynariusz (równorzędny).

4. Rozkaz personalny o powołaniu do służby stałej żołnierza w służbie kontraktowej wydaje organ, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 3

Zasady zaliczania i przenoszenia żołnierzy zawodowych do poszczególnych korpusów osobowych, grup i specjalności wojskowych

§ 20. 1. Żołnierza zawodowego zalicza się do odpowiedniego korpusu osobowego, grupy i specjalności wojskowej, określonych w odrębnych przepisach, stosownie do posiadanych przez niego kwalifikacji do pełnienia służby wojskowej.

2. Według zasad określonych w ust. 1 zalicza się do korpusu osobowego:

- 1) absolwenta szkoły wojskowej kształcącej kandydatów na żołnierzy zawodowych, odpowiednio do kwalifikacji uzyskanych w tej szkole w chwili powoływania go do zawodowej służby wojskowej, a ponadto do grupy i specjalności wojskowej — z chwilą wyznaczania na stanowisko służbowe;
- 2) żołnierza nie wymienionego w pkt 1, odpowiednio do posiadanych kwalifikacji, a także do grupy i specjalności wojskowej — w chwili powoływania do zawodowej służby wojskowej.

§ 21. Jeżeli żołnierz posiada kwalifikacje uzasadniające zaliczenie go do więcej niż jednego korpusu osobowego, grupy lub specjalności wojskowej — ze względu na rodzaj stanowiska, na które jest albo ma być wyznaczony — można zaliczyć go do korpusu osobowego, grupy i specjalności wojskowej, odpowiadających jego kwalifikacjom, choćby nie najwyższym.

§ 22. Żołnierz zawodowy przenoszony w czasie pełnienia służby wojskowej do innego korpusu osobowego z przyczyn, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, może być uprzednio skierowany na odpowiednie przeszkolenie.

§ 23. Organem wojskowym uprawnionym do przeniesienia żołnierza do innego korpusu osobowego lub grupy albo specjalności wojskowej, stosownie do kwalifikacji posiadanych przez żołnierza i z przyczyn określonych w art. 34 ust. 1 ustawy, jest organ wojskowy uprawniony do wyznaczenia tego żołnierza na stanowisko służbowe.

§ 24. Organ wojskowy, o którym mowa w § 23, rozpatrując wniosek żołnierza o przeniesienie do innego korpusu osobowego lub grupy albo specjalności wojskowej, złożony w trybie art. 34 ust. 1 pkt 1 ustawy, ustala, czy żołnierz posiada kwalifikacje uzasadniające takie przeniesienie.

§ 25. Żołnierza zawodowego można przenieść do innego korpusu osobowego lub grupy albo specjalności wojskowej, ze względu na potrzeby Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy, w szczególności w razie:

- 1) zniesienia korpusu osobowego lub grupy albo specjalności wojskowej w tym korpusie, do których żołnierz był zaliczony, bądź zmniejszenia stanu etatowego w obrębie korpusu osobowego;
- 2) utworzenia nowego korpusu osobowego lub grupy albo specjalności wojskowej w istniejącym korpusie osobowym bądź z uwagi na konieczność dokonania uzupełnienia w istniejących korpusach osobowych lub grupach albo specjalnościach wojskowych.

§ 26. Przeniesienie żołnierza zawodowego do innego korpusu osobowego, grupy i specjalności wojsko-

wej następuje przez wyznaczenie go na stanowisko służbowe decyzją (rozkazem) organu wojskowego, o którym mowa w § 23.

Rozdział 4

Mianowanie na stopnie wojskowe

§ 27. Na pierwszy stopień wojskowy mianuje:

- 1) w korpusie oficerów zawodowych — na podstawie art. 76 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 43, poz. 165 oraz z 1996 r. Nr 7, poz. 44, Nr 10, poz. 56 i Nr 106, poz. 496) — Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Ministra Obrony Narodowej;
- 2) w korpusie chorążych zawodowych — Minister Obrony Narodowej;
- 3) w korpusie podoficerów zawodowych — dowódca (szef) uprawniony do powoływania podoficerów do zawodowej służby wojskowej.

§ 28. Słuchacza szkoły kształcącej kandydatów na oficerów zawodowych, który nie ukończył nauki w tej szkole oraz nie złożył z wynikiem pomyślnym egzaminu końcowego, mianuje się na stopień młodszego chorążego (młodszego chorążego marynarki), jeżeli jego wniosek o powołanie do służby stałej w korpusie chorążych został rozpatrzony pozytywnie.

§ 29. Słuchacza szkoły kształcącej kandydatów na chorążych zawodowych, który nie ukończył nauki w tej szkole oraz nie złożył z wynikiem pomyślnym egzaminu końcowego, mianuje się na stopień plutonowego (bosmanmata), jeżeli jego wniosek o powołanie do służby stałej w korpusie podoficerów został rozpatrzony pozytywnie.

§ 30. 1. Na stopień podporucznika mianuje się, w związku z powołaniem do służby kontraktowej w trybie art. 17 ust. 1 ustawy, osobę posiadającą wyższe wykształcenie bądź szczególne kwalifikacje, o których mowa w art. 35 ust. 4 ustawy.

2. Na stopień młodszego chorążego (młodszego chorążego marynarki) lub plutonowego (bosmanmata) mianuje się, w związku z powołaniem do służby kontraktowej, żołnierzy spełniających warunki określone odpowiednio w art. 13 ust. 1 pkt 2 lit. b) i c) lub pkt 3 ustawy.

§ 31. 1. W celu skierowania chorążego zawodowego lub podoficera zawodowego na egzamin na oficera, dowódca jednostki wojskowej przesyła do Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego wniosek żołnierza i dołącza jego akta personalne.

2. Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego, w zależności od potrzeb Sił Zbrojnych, kwa-

lifikuje żołnierza do egzaminu na oficera we właściwej wyższej szkole wojskowej, a w razie nieuwzględnienia wniosku — odmawia zakwalifikowania żołnierza do takiego egzaminu.

3. Egzamin na oficera organizuje komendant wyższej szkoły wojskowej według obowiązujących programów szkolenia.

4. O terminie egzaminu na oficera komendant wyższej szkoły wojskowej zawiadamia dowódcę jednostki wojskowej co najmniej na trzy miesiące przed terminem egzaminu. Dowódca jednostki wojskowej zawiadamia o tym żołnierza co najmniej na dwa miesiące przed terminem egzaminu i kieruje na egzamin.

§ 32. 1. Na kolejne stopnie wojskowe do stopnia pułkownika (komandora) włącznie mianuje się żołnierzy zawodowych, z uwzględnieniem warunków określonych w art. 29 ustawy, w ramach danego korpusu kadry zawodowej, raz w roku, z okazji Święta Wojska Polskiego.

2. Mianowanie żołnierza zawodowego w drodze wyróżnienia może nastąpić w innym terminie niż określony w ust. 1.

§ 33. Dowódca jednostki wojskowej przedstawia wnioski o mianowanie żołnierza zawodowego na kolejny stopień wojskowy, do stopnia kapitana (kapitana marynarki) włącznie — w formie wykazów zbiorczych; a na kolejne stopnie wojskowe, do stopnia pułkownika (komandora) włącznie — w formie indywidualnych wniosków.

§ 34. Żołnierz zawodowy będący słuchaczem akademii wojskowej może być mianowany w czasie studiów na kolejny stopień wojskowy, jeżeli posiada kwalifikacje do pełnienia służby na stanowisku służbowym o stopniu etatowym, na który ma być mianowany, i spełnia warunki określone w art. 29 ustawy.

§ 35. Na kolejny stopień wojskowy mianują:

- 1) Minister Obrony Narodowej — oficera zawodowego od stopnia porucznika (porucznika marynarki) do stopnia pułkownika (komandora) włącznie;
- 2) Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego — żołnierza zawodowego pełniącego służbę w podległej jednostce wojskowej w korpusie chorążych zawodowych lub podoficerów zawodowych, z wyłączeniem pełniącego służbę w Ministerstwie Obrony Narodowej;
- 3) dowódca rodzaju Sił Zbrojnych, dowódca okręgu wojskowego, Szef Wojskowych Służb Informacyjnych i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej — żołnierza zawodowego pełniącego służbę w podległej im jednostce wojskowej, a Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — pozostałych żołnierzy w korpusach chorążych zawodowych i podoficerów zawodowych, z wyjątkiem, o którym mowa w pkt 4;

4) dowódca korpusu, dywizji, flotyli, brygady nie wchodzącej w skład dywizji, i komendant wyższej szkoły wojskowej oraz dowódca Garnizonu Warszawa — żołnierza zawodowego w podległej im jednostce wojskowej w korpusie podoficerów zawodowych.

§ 36. 1. Mianowanie, z zastrzeżeniem przypadków określonych w art. 76 ust. 4 i 6 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, następuje rozkazem personalnym uprawnionego dowódcy (szefa).

2. Dniem mianowania żołnierza zawodowego na kolejny stopień wojskowy jest data rozkazu personalnego o mianowaniu, jeżeli w rozkazie nie został określony inny dzień mianowania.

3. Żołnierza, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 lit. c) oraz pkt 3 lit. c) ustawy, powołanego do służby kontraktowej, mianuje się na pierwszy stopień wojskowy w odpowiednim korpusie z dniem rozpoczęcia pełnienia służby kontraktowej.

§ 37. Przełożony, który wystąpił z wnioskiem o mianowanie żołnierza, jest obowiązany niezwłocznie powiadomić organ, do którego wystąpił z tym wnioskiem, o ujawnionych faktach powodujących niezasadność mianowania.

§ 38. 1. W razie skazania żołnierza zawodowego prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową obniżenia stopnia wojskowego lub dyscyplinarnego ukarania karą obniżenia stopnia wojskowego, fakt ten dla celów ewidencyjnych podaje w rozkazie personalnym w stosunku do:

- 1) oficera — Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego;
- 2) chorążego zawodowego — dowódca (szef) wymieniony w § 35 pkt 2 i 3;
- 3) podoficera zawodowego — dowódca (szef) wymieniony w § 35 pkt 3 i 4.

2. Żołnierzowi zawodowemu, któremu obniżono stopień wojskowy, okres służby w posiadanym stopniu, wymagany do mianowania na wyższy stopień wojskowy, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy, biegnie od daty uprawomocnienia się:

- 1) wyroku sądu, którym został mu obniżony stopień wojskowy;
- 2) rozkazu o ukaraniu przez uprawnionego dowódcę (szefa) karą dyscyplinarną obniżenia stopnia wojskowego.

3. Fakt odzyskania lub przywrócenia stopnia wojskowego podaje w rozkazie personalnym odpowiedni organ wojskowy określony w ust. 1.

Rozdział 5

Wyznaczanie na stanowiska służbowe i zwalnianie z tych stanowisk oraz przenoszenie żołnierzy do rezerwy kadrowej albo do dyspozycji organu wojskowego

§ 39. 1. Żołnierz w służbie stałej pełni zawodową służbę wojskową na stanowisku służbowym lub pozostając w dyspozycji właściwego organu wojskowego, przez czas określony w dalszych przepisach, albo w rezerwie kadrowej bądź w stanie nieczynnym.

2. Zasady i tryb postępowania przy wyznaczaniu żołnierzy zawodowych do pełnienia służby poza resortem obrony narodowej albo poza granicami państwa oraz organy właściwe w tych sprawach określają odrębne przepisy.

§ 40. 1. Żołnierza zawodowego wyznacza się w miarę wolnych stanowisk na stanowisko służbowe przewidziane w etacie jednostki wojskowej, przy uwzględnieniu kwalifikacji wymaganych do objęcia tego stanowiska i kwalifikacji, jakie żołnierz posiada, stanu zdrowia oraz w zależności od jego opinii służbowej.

2. Żołnierz zawodowy może zajmować wyłącznie jedno stanowisko służbowe: oficer zawodowy — stanowisko przewidziane w etacie dla oficera, chorąży zawodowy — stanowisko przewidziane w etacie dla chorążego zawodowego, podoficer zawodowy — stanowisko przewidziane dla podoficera zawodowego.

§ 41. 1. Oficerów powołanych do służby stałej w trybie art. 10 ust. 3 ustawy uznaje się za spełniających wymagania kwalifikacyjne do wyznaczania na stanowiska służbowe określone w art. 35 ust. 2 pkt 3 lit. a) ustawy.

2. Powołanych do służby stałej żołnierzy zawodowych, którzy odbywali studia lub naukę w szkole kształcącej kandydatów na oficerów zawodowych lub chorążych zawodowych, lecz jej nie ukończyli, uznaje się za spełniających wymagania kwalifikacyjne do wyznaczania ich na stanowiska odpowiednio w korpusie chorążych lub podoficerów, określone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy.

3. Niezależnie od wymagań kwalifikacyjnych, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 3 ustawy, wyznaczenie oficera na stanowisko służbowe może nastąpić, jeżeli oficer uzyskał ocenę ogólną w opinii służbowej co najmniej:

- 1) dostateczną — w przypadku stanowisk służbowych do stopnia etatowego kapitana (kapitana marynarki);
- 2) dobrą — w przypadku stanowisk służbowych o stopniu etatowym majora (komandora podporucznika) lub podpułkownika (komandora porucznika);
- 3) bardzo dobrą — w przypadku stanowisk służbowych o stopniu etatowym pułkownika (komandora) lub wyższym.

4. W przypadku stanowisk chorążych zawodowych i podoficerów zawodowych wyznaczenie na wyższe stanowisko służbowe może nastąpić, jeżeli chorąży zawodowy lub podoficer zawodowy uzyskał ocenę ogólną w opinii służbowej co najmniej dostateczną.

5. Stanowiskami służbowymi, na które może nastąpić wyznaczenie oficera służby stałej na okres 5 lat (art. 35 ust. 7 ustawy), są stanowiska komendanta wyższej szkoły wojskowej, komendanta wojskowej jednostki badawczo-rozwojowej, komendanta szpitala wojskowego oraz komendanta szpitala uzdrowiskowego.

§ 42. 1. Stanowiskami służbowymi, na które kandydatów wyłania się w drodze konkursu, są stanowiska wymienione w § 41 ust. 5.

2. Przeprowadzenie konkursu zarządza organ wojskowy właściwy do wyznaczenia oficera na stanowisko służbowe.

3. Organ wojskowy, o którym mowa w ust. 2, w celu przeprowadzania konkursów poprzedzających wyznaczenie na stanowisko służbowe, może powołać na okres dwu lat, spośród podwładnych żołnierzy zawodowych, stałą komisję składającą się z 10 do 15 członków, w tym przewodniczącego. W skład komisji powinien wchodzić co najmniej jeden przedstawiciel organu kadrowego podległego zarządzającemu konkurs.

4. Organ wojskowy, o którym mowa w ust. 2, w celu przeprowadzania konkursu poprzedzającego wyznaczenie oficera na stanowisko służbowe wymagające od niego specjalistycznych kwalifikacji lub umiejętności, może powoływać doraźnie, spośród podwładnych żołnierzy zawodowych, komisję niestałą. W takich przypadkach przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio.

5. Komisja, o której mowa w ust. 3, odbywa posiedzenia w celu rekomendowania wyłonionych kandydatów na stanowiska służbowe objęte konkursem nie mniej niż dwa razy w roku, a komisja, o której mowa w ust. 4, w miarę potrzeby — według regulaminu nadanego przez organ, który je powołał.

6. Warunkiem przystąpienia do konkursu przez oficera jest pełnienie przez niego zawodowej służby wojskowej jako służby stałej, zgłoszenie komisji swego uczestnictwa w konkursie na piśmie lub złożenie pisemnego oświadczenia o wyrażeniu zgody na wzięcie udziału w konkursie, posiadanie przynajmniej minimalnych kwalifikacji niezbędnych, w myśl art. 35 ust. 2—4 ustawy, do wyznaczenia go na objęte konkursem stanowisko służbowe oraz odpowiedniego stażu służby wojskowej i praktyki wskazujących, że oficer podoła obowiązkowi na stanowisku służbowym objętym konkursem.

7. Komisja, o której mowa w ust. 3 lub ust. 4, ustala listę oficerów przystępujących do konkursu, sprawdzając, czy zgłoszeni do konkursu oficerowie spełniają

warunki określone w ust. 6. Listę oficerów przystępujących do konkursu ogłasza się w rozkazie organu wojskowego zarządzającego konkurs i podaje do wiadomości zainteresowanych.

8. Fakt zarządzenia przeprowadzenia konkursu poprzedzającego wyznaczenie na określone stanowisko służbowe oraz wymagania preferowane do objęcia tego stanowiska organ zarządzający konkurs powinien ogłosić w sposób zapewniający dotarcie tych informacji do wiadomości ogółu oficerów i w czasie nie krótszym niż na trzy miesiące przed ustaleniem listy, o której mowa w ust. 7.

§ 43. 1. Absolwenta wyższej szkoły wojskowej, kształcącej kandydatów na żołnierzy zawodowych, wyznacza się w zasadzie na stanowisko służbowe dowódcy plutonu (równorzędne).

2. Wyznaczenie żołnierza zawodowego na niektóre stanowiska służbowe może być uzależnione od znajomości przez niego języka obcego.

3. Oficer może być kierowany na praktykę krótkotrwałą, trwającą od trzech do sześciu miesięcy, lub praktykę podstawową, trwającą od dwunastu do dwudziestu czterech miesięcy, albo na staż naukowy lub zawodowy, trwający do osiemnastu miesięcy.

4. Na praktykę podstawową kieruje organ wojskowy uprawniony do wyznaczenia żołnierza na stanowisko służbowe, wydając rozkaz personalny.

5. Na praktykę krótkotrwałą albo staż naukowy lub zawodowy kieruje organ wojskowy, o którym mowa w § 48 oraz § 49 ust. 1 i 2. Rozkazu personalnego o skierowaniu na praktykę krótkotrwałą nie wydaje się.

§ 44. 1. Kontrakt zawierany z osobą powoływaną do służby kontraktowej nie może dotyczyć stanowiska służbowego przewidzianego dla oficera starszego.

2. Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego, uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych, może wyrazić zgodę na zawarcie kontraktu również na stanowisko służbowe, którego dotyczy zastrzeżenie ust. 1.

§ 45. 1. Czas pełnienia służby na stanowisku służbowym liczy się od dnia faktycznego objęcia tego stanowiska, ogłoszonego w rozkazie dowódcy jednostki po wydaniu rozkazu personalnego o wyznaczeniu żołnierza zawodowego na to stanowisko przez właściwy organ wojskowy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do żołnierzy zawodowych przeniesionych do dyspozycji, rezerwy kadrowej lub w stan nieczynny.

§ 46. 1. Żołnierza zawodowego, który orzeczeniem wojskowej komisji lekarskiej został uznany za niezdolnego do pełnienia służby w określonych jednostkach wojskowych albo na zajmowanym stanowisku służbo-

wym, należy przenieść na inne stanowisko służbowe odpowiadające stanowi jego zdrowia i kwalifikacjom. Wyznaczenie żołnierza w służbie stałej na niższe stanowisko służbowe, a żołnierza w służbie kontraktowej na inne stanowisko służbowe niż określone w kontrakcie, wymaga jego pisemnej zgody.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dowódca jednostki wojskowej, po zasięgnięciu opinii lekarza jednostki, wyznacza żołnierza zawodowego na inne stanowisko służbowe albo występuje z wnioskiem o przeniesienie go na stanowisko odpowiadające stanowi jego zdrowia i kwalifikacjom w ramach tej samej lub innej jednostki wojskowej.

3. W przypadkach niewyrażenia przez żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 36 ust. 2 ustawy, zgody na wyznaczenie go na niższe stanowisko służbowe, w razie pozostawienia żołnierza w służbie, nie można wyznaczyć go na stanowisko służbowe niższe od dotychczas zajmowanego ani na stanowisko, na które objęcie żołnierz nie wyraził zgody.

§ 47. Żołnierza zawodowego nie można wyznaczyć na wyższe stanowisko służbowe, jeżeli toczy się przeciwko niemu postępowanie karne lub przed sądem honorowym oraz w okresie próby orzeczonej w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego, warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności lub warunkowym przedterminowym zwolnieniem i w okresie odbywania kary ograniczenia wolności.

§ 48. Minister Obrony Narodowej wyznacza oficera służby stałej na stanowisko służbowe od stopnia etatowego majora (komandora podporucznika) do stopnia etatowego generała (admiranta), a także na stanowisko sędziego w Izbie Wojskowej Sądu Najwyższego i w sądzie wojskowym, prokuratora wojskowej jednostki organizacyjnej prokuratury i dyrektora podległego przedsiębiorstwa państwowego, oraz zwalnia z takiego stanowiska, po zasięgnięciu — w miarę potrzeby — opinii dotychczasowych przełożonych żołnierza.

§ 49. 1. Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego wyznacza żołnierza zawodowego służby stałej na stanowisko służbowe, do stopnia etatowego kapitana (kapitana marynarki) włącznie, oraz zwalnia z tego stanowiska, w bezpośrednio podległej jednostce wojskowej, z wyłączeniem Ministerstwa Obrony Narodowej.

2. Dowódca rodzaju Sił Zbrojnych, dowódca okręgu wojskowego, Szef Wojskowych Służb Informacyjnych i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej wyznaczają żołnierza zawodowego służby stałej na stanowisko służbowe, do stopnia etatowego kapitana (kapitana marynarki) włącznie, i zwalniają z tego stanowiska w podległych jednostkach wojskowych, a Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 1 — w jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej i w jed-

nostkach podległych szefom (dyrektorom) tych instytucji, a także, z zastrzeżeniem § 48 — w jednostkach bezpośrednio podległych Ministrowi Obrony Narodowej oraz w sądach wojskowych i w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury, z wyjątkiem asesorów i aplikantów wyznaczanych i zwalnianych ze stanowisk służbowych na podstawie odrębnych przepisów przez inny organ.

3. Dowódca korpusu, dywizji, flotylli, brygady nie wchodzącej w skład dywizji i komendant wyższej szkoły wojskowej oraz dowódca Garnizonu Warszawa wyznacza chorążego zawodowego służby stałej i podoficera zawodowego służby stałej na stanowisko służbowe i zwalnia z tego stanowiska w podległych jednostkach wojskowych.

§ 50. Organy wojskowe, o których mowa w § 48 lub 49, mogą przed wyznaczeniem żołnierza na stanowisko służbowe zasięgnąć o nim opinii dotychczasowego przełożonego. Innych uzgodnień nie dokonuje się.

§ 51. 1. Przy wyznaczaniu na stanowisko szefa komórki prawnej lub radcy prawnego oraz zwalnianiu z tego stanowiska stosuje się wymagania określone w przepisach o obsłudze prawnej w wojsku.

2. Wyznaczanie na stanowisko kierownicze w wojskowej służbie zdrowia wymaga zasięgnięcia opinii Rady Lekarskiej Wojskowej Izby Lekarskiej.

§ 52. Do przenoszenia żołnierza z jednostki wojskowej, w której zajmuje stanowisko służbowe, do innej jednostki wojskowej uprawniony jest organ wojskowy, któremu podlegają obie te jednostki, przy zachowaniu posiadanych uprawnień do wyznaczania na stanowisko służbowe.

§ 53. Minister Obrony Narodowej wyznacza na stanowisko służbowe albo kieruje do dyspozycji odpowiednich dowódców (szefów) oficera służby stałej pozostającego w rezerwie kadrowej lub w stanie nieczynnym.

§ 54. Na stanowiska służbowe oznaczone w etacie dwoma stopniami wojskowymi wyznacza i zwalnia z tych stanowisk organ wojskowy posiadający uprawnienia do wyznaczania i zwalniania ze stanowisk służbowych przewidzianych w etacie dla wyższego stopnia wojskowego.

§ 55. 1. Minister Obrony Narodowej kieruje oficera zawodowego zakwalifikowanego na podyplomowe studia operacyjno-strategiczne w Akademii Obrony Narodowej, z pozostawieniem na dotychczas zajmowanym stanowisku. Oficera zakwalifikowanego na takie studia Minister Obrony Narodowej zalicza do stanu zmiennego Akademii Obrony Narodowej.

2. Oficera zakwalifikowanego na podyplomowe studia w akademii wojskowej za granicą Minister Obrony Narodowej zwalnia z zajmowanego stanowi-

ska służbowego i przenosi do dyspozycji Dyrektora Departamentu Kadry i Szkolnictwa Wojskowego oraz kieruje do tej akademii.

3. Oficera zakwalifikowanego na podyplomowe studia w akademii wojskowej lub wyższej szkole nie-wojskowej w kraju pozostawia się na zajmowanym stanowisku służbowym.

4. Minister Obrony Narodowej zwalnia ze stanowiska służbowego żołnierza zawodowego, który został zakwalifikowany na odbywane w trybie stacjonarnym studia lub naukę:

- 1) w wyższej szkole wojskowej w kraju, oraz zalicza go do etatowego stanu zmiennego słuchaczy tych szkół;
- 2) w akademii wojskowej za granicą, przenosi do dyspozycji Dyrektora Departamentu Kadry i Szkolnictwa Wojskowego oraz kieruje go do tej akademii.

5. Minister Obrony Narodowej, po zakończeniu studiów lub nauki przez żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 2, wyznacza go na stanowisko służbowe albo przydziela do dyspozycji właściwego organu wojskowego.

6. Żołnierz zawodowy zakwalifikowany na kurs w kraju lub za granicą przez okres szkolenia pozostaje w ewidencji macierzystej jednostki wojskowej. Dyrektor Departamentu Kadry i Szkolnictwa Wojskowego kieruje żołnierza zawodowego na kurs za granicę oraz do macierzystej jednostki wojskowej po zakończeniu kursu.

7. Słuchacza akademii lub szkoły, o którym mowa w ust. 1—4, zwolnionego, wydalonego lub odwołanego z tej akademii lub szkoły na podstawie odrębnych przepisów, Minister Obrony Narodowej wyznacza na stanowisko służbowe albo przydziela do dyspozycji właściwego organu wojskowego.

§ 56. 1. Dyrektor Departamentu Kadry i Szkolnictwa Wojskowego wyznacza na stanowisko służbowe absolwenta szkoły wojskowej kształcącej kandydatów na oficerów i chorążych zawodowych oraz absolwenta Wojskowego Liceum Muzycznego lub kieruje go do dyspozycji właściwego organu wojskowego.

2. Dowódca rodzaju Sił Zbrojnych, dowódca okręgu wojskowego i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej wyznaczają na stanowisko służbowe lub kierują do dyspozycji właściwego organu wojskowego absolwenta podległej podoficerskiej szkoły zawodowej.

§ 57. 1. Żołnierza zawodowego wyznacza się na stanowisko służbowe i zwalnia ze stanowiska odpowiednio rozkazem personalnym organu wojskowego określonego w § 48, 49 i 52—56.

2. W rozkazie personalnym o wyznaczeniu żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe oznaczone w etacie dwoma stopniami wojskowymi określa się stopień wojskowy, do którego żołnierz został zaszeregowany.

§ 58. 1. Wniosek o wyznaczenie żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe, z zastrzeżeniem § 163 ust. 3, sporządza, jeśli inne przepisy nie stanowią inaczej, organ kadrowy dowódcy (szefa, komendanta), uprawnionego do wyznaczenia żołnierza na to stanowisko. Wniosek sporządza się z uwzględnieniem propozycji zawartych w opiniach okresowych wszystkich kandydatów do objęcia tego stanowiska.

2. Wniosek żołnierza zawodowego o przeniesienie na inne stanowisko służbowe przedstawia się organowi wojskowemu uprawnionemu do wyznaczania na wskazane przez niego stanowisko.

§ 59. 1. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy został wyznaczony na stanowisko służbowe, stwierdza w rozkazie datę objęcia tego stanowiska.

2. W razie wyznaczenia żołnierza zawodowego na inne stanowisko służbowe w tej samej jednostce wojskowej, dowódca jednostki ogłasza to w rozkazie oraz poleca żołnierzowi zdać dotychczasowe i objąć nowe obowiązki służbowe.

§ 60. 1. W razie wyznaczenia żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe poza dotychczasową jednostką wojskową, dowódca jednostki rozlicza żołnierza i ogłasza w rozkazie datę jego odejścia z jednostki.

2. Dowódca jednostki wojskowej kieruje żołnierza do jednostki, w której został wyznaczony na nowe stanowisko służbowe.

§ 61. W przypadku wprowadzenia nowego etatu jednostki wojskowej, dowódca tej jednostki wyznacza żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe w ramach posiadanych kompetencji, a pozostałym powierza czasowe pełnienie obowiązków służbowych na nowo wprowadzonych stanowiskach do czasu wyznaczenia żołnierzy na te stanowiska przez uprawnionego dowódcę.

§ 62. W przypadku wprowadzenia zmian do etatu jednostki wojskowej, powodujących zmianę nazwy stanowisk służbowych, oznaczenia korpusów osobowych, grup, specjalności wojskowej albo oznaczenia w etacie stopni wojskowych lub grupy uposażenia, żołnierzy zajmujących te stanowiska wyznacza się na zmienione stanowiska.

§ 63. W przypadku rozformowania jednostki wojskowej dowódca kieruje żołnierzy zawodowych zgodnie z rozkazem właściwego przełożonego, posiadającego uprawnienia w zakresie wyznaczania na stanowiska służbowe.

§ 64. 1. Dowódcy rodzajów sił zbrojnych i dowódcy okręgów wojskowych mogą pozostawić w swojej dyspozycji żołnierza zawodowego zwolnionego ze stanowiska służbowego przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy, a Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — przez okres nie dłuższy niż dwanaście miesięcy.

2. Pozostawienie w dyspozycji żołnierza zawodowego nie dotyczy oficera pełniącego zawodową służbę wojskową jako służbę stałą, przeniesionego do rezerwy kadrowej w trybie art. 20 ust. 2 ustawy.

3. Organem wojskowym właściwym do przeniesienia oficera do rezerwy kadrowej jest Minister Obrony Narodowej.

4. W decyzji o przeniesieniu oficera do rezerwy kadrowej ustala się datę tego przeniesienia.

5. Oficerowi pozostającemu w rezerwie kadrowej zachowuje się stopień etatowy, korpus osobowy i grupę oraz specjalność wojskową, a także grupę uposażenia z ostatnio zajmowanego stanowiska służbowego, na które był wyznaczony.

6. Dowódca jednostki wojskowej, wykonujący rozkaz o zwolnieniu żołnierza zawodowego ze służby wojskowej wskutek wypowiedzenia stosunku służbowego przez żołnierza zawodowego lub organ wojskowy, może utrzymywać tego żołnierza w swojej dyspozycji przez okres wypowiedzenia.

7. Żołnierz zawodowy pozostający w dyspozycji lub w rezerwie kadrowej może być kierowany przez organ wojskowy, w którego dyspozycji pozostaje, do wykonywania określonych przez niego zadań służbowych.

Rozdział 6

Stan nieczynny

§ 65. 1. W stan nieczynny przenoszą, w wypadkach określonych w art. 21 ust. 1 lub art. 21 ust. 2 ustawy:

- 1) Minister Obrony Narodowej — żołnierza zawodowego w służbie stałej zajmującego stanowisko, na które wyznacza i z którego zwalnia Minister Obrony Narodowej;
- 2) Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — pozostałych żołnierzy w służbie stałej.

2. Żołnierza zawodowego przeniesionego w stan nieczynny zwalnia się z zajmowanego stanowiska służbowego. Wykazy żołnierzy przeniesionych w stan nieczynny prowadzą:

- 1) Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — dla żołnierzy wymienionych w art. 21 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy;
- 2) dowódca jednostki wojskowej, w której pełnią służbę — dla żołnierzy wymienionych w art. 21 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy.

§ 66. 1. Podstawę przeniesienia w stan nieczynny żołnierza w służbie stałej, w przypadkach określonych w art. 21 ust. 1 ustawy, stanowią dokumenty potwierdzające wybranie żołnierza zawodowego:

- 1) na posła lub senatora;
- 2) na stanowisko pracownika samorządowego.

2. Podstawę przeniesienia w stan nieczynny żołnierza w służbie stałej, w przypadkach określonych w art. 21 ust. 2 ustawy, stanowi:

- 1) wniosek żołnierza określający niezbędny czas sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny, wraz z opinią lekarską lub innym dokumentem potwierdzającym konieczność sprawowania osobiście przez żołnierza tej opieki;
- 2) orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej stwierdzające niezdolność żołnierza do zawodowej służby wojskowej przez określony czas, wraz z opinią tej komisji uzasadniającą przypuszczenie, że żołnierz zawodowy odzyska zdolność do tej służby po upływie ustalonego w orzeczeniu okresu niezdolności, oraz pisemna zgoda żołnierza zawodowego na przeniesienie go w stan nieczynny;
- 3) wniosek organu administracji państwowej, organu państwowej jednostki organizacyjnej, organu samorządu terytorialnego, podmiotu gospodarczego lub organizacji społecznej oraz pisemna zgoda żołnierza na przeniesienie go w stan nieczynny w celu podjęcia zatrudnienia w tych organach, podmiotach lub organizacjach.

§ 67. 1. Najbliższymi członkami rodziny, o których mowa w § 66 ust. 2 pkt 1, są:

- 1) małżonek, dziecko, rodzice lub rodzeństwo — w razie ich choroby, inwalidztwa wymagającego opieki drugiej osoby lub nieszczęśliwego wypadku;
- 2) dziecko do lat 8 — w razie pozbawienia go dotychczasowej opieki.

2. Przeniesienie w stan nieczynny żołnierza zawodowego w celu sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny może nastąpić tylko wówczas, gdy z tym żołnierzem nie zamieszkują członkowie rodziny, którzy mogą taką opiekę zapewnić, a w razie konieczności zapewnienia opieki dziecku — gdy żołnierz jest samotny albo gdy małżonek z powodu choroby lub pozbawienia władzy rodzicielskiej nie może sprawować opieki nad dzieckiem i gdy nie ma innych członków rodziny wspólnie zamieszkających, którzy mogliby zapewnić mu opiekę.

§ 68. W rozkazie personalnym o przeniesieniu żołnierza zawodowego w stan nieczynny określa się okres, na jaki następuje przeniesienie w stan nieczynny.

§ 69. 1. Żołnierz zawodowy niezwłocznie zawiadamia organ wojskowy, który przeniósł go w stan nie-

czynny, o ustaniu przyczyny uzasadniającej jego pozostawanie w tym stanie.

2. W czasie pozostawania w stanie nieczynnym żołnierz zawodowy zawiadamia organ wojskowy, o którym mowa w § 65 ust. 2, o faktach powodujących zmianę w ewidencji prowadzonej przez ten organ.

§ 70. 1. Powrót ze stanu nieczynnego następuje przez wyznaczenie żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe lub przeniesienie do dyspozycji właściwego organu wojskowego.

2. Dzień powrotu żołnierza zawodowego w stan czynny Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego ogłasza w rozkazie dziennym.

§ 71. 1. Żołnierz zawodowy przeniesiony w stan nieczynny nie występuje w umundurowaniu, odznakach i oznakach wojskowych.

2. Żołnierz zawodowy przeniesiony w stan nieczynny może używać posiadanego stopnia wojskowego z określeniem „w stanie nieczynnym”.

§ 72. 1. Żołnierz zawodowy przeniesiony w stan nieczynny wykorzystuje urlop wypoczynkowy w czasie pozostawania w tym stanie.

2. Po powrocie ze stanu nieczynnego żołnierz zawodowy wykorzystuje należny mu w bieżącym roku kalendarzowym urlop wypoczynkowy. Na poczet tego urlopu zalicza się urlopy wypoczynkowe wykorzystane za bieżący rok w czasie pozostawania w stanie nieczynnym.

§ 73. Żołnierzowi zawodowemu przeniesionemu w stan nieczynny przysługują uprawnienia i świadczenia należne żołnierzom zawodowym, z ograniczeniem wynikającym z art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz ograniczeniem ustanowionym na podstawie art. 63 ustawy.

Rozdział 7

Praca zarobkowa żołnierzy zawodowych oraz uczestnictwo we władzach podmiotów gospodarczych

§ 74. 1. Zezwolenie na pracę zarobkową w przypadkach wymienionych w art. 49 ust. 3 ustawy, z zastrzeżeniem art. 49 ust. 4 ustawy, może być udzielone na wniosek żołnierza zawodowego skierowany do dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni zawodową służbę wojskową.

2. W zezwoleniu określa się miejsce pracy, okres oraz wymiar czasu pracy, w jakim żołnierz może wykonywać pracę zarobkową.

3. Dowódca jednostki wojskowej, który udzielił zezwolenia na pracę zarobkową, może je cofnąć w każdym czasie, jeżeli ustały przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia, określone w art. 49 ust. 3

ustawy, zapewniając żołnierzowi odpowiedni czas potrzebny do rozwiązania stosunku pracy lub innego stosunku prawnego w dodatkowym miejscu pracy.

§ 75. 1. Praca zarobkowa może być wykonywana przez żołnierza zawodowego, posiadającego szczególnie przydatne kwalifikacje, w formie pracy dodatkowej w jednostkach wojskowych na stanowiskach pracowników cywilnych, na których są wymagane takie kwalifikacje.

2. Zatrudnienie może obejmować nie więcej niż połowę wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracownika cywilnego i mieć miejsce poza jednostką wojskową, w której żołnierz zawodowy pełni służbę, oraz poza jednostką bezpośrednio podległą.

3. Z wnioskiem o zatrudnienie, o którym mowa w ust. 1, występuje dowódca (szef, komendant) jednostki (instytucji, szkoły) wojskowej, w której żołnierz ma być zatrudniony, lub zainteresowany żołnierz.

§ 76. Zezwolenie na wejście żołnierza zawodowego w skład władz spółek, fundacji i innych podmiotów gospodarczych może być udzielone, jeżeli nie jest to sprzeczne z interesem Sił Zbrojnych oraz nie koliduje z wykonywaniem przez żołnierza zadań służbowych.

§ 77. 1. Z wnioskiem o zezwolenie na wejście w skład władz spółek, fundacji i innych podmiotów gospodarczych żołnierz zawodowy występuje do Ministra Obrony Narodowej.

2. W zezwoleniu określa się nazwę i siedzibę spółki, fundacji lub innego podmiotu gospodarczego.

§ 78. 1. Zezwolenia, o którym mowa w § 76, udziela się na wniosek żołnierza zawodowego albo na wniosek władz spółki, fundacji lub innego podmiotu gospodarczego za zgodą żołnierza zawodowego na wejście do tych władz.

2. Zezwolenie, o którym mowa w § 76, może być cofnięte w każdym czasie, jeżeli ustały przyczyny uzasadniające udzielenie tego zezwolenia. Żołnierzowi zawodowemu zapewnia się wówczas czas niezbędny do wystąpienia z władz spółki, fundacji lub innego podmiotu gospodarczego.

Rozdział 8

Opiniowanie służbowe żołnierzy zawodowych

§ 79. 1. Przełożeni wydają o żołnierzu zawodowym opinię opartą na rzetelnej i obiektywnej ocenie wykonywania przez niego zadań służbowych.

2. W przypadku wydania opinii służbowej z naruszeniem zasad, o których mowa w ust. 1, przełożony ponosi odpowiedzialność przewidzianą w przepisach o dyscyplinie wojskowej.

§ 80. 1. Treść opinii służbowej jest dostępna dla zainteresowanego żołnierza zawodowego i innych osób określonych w odrębnych przepisach.

2. Podawanie treści opinii służbowej o żołnierzu zawodowym do wiadomości publicznej jest niedopuszczalne.

§ 81. Opiniowanie okresowe służy do oceny przydatności żołnierza zawodowego do pełnienia zawodowej służby wojskowej na zajmowanym stanowisku służbowym oraz określania dalszego przebiegu jego służby wojskowej.

§ 82. 1. Żołnierz kończący studia (naukę) w szkołach wojskowych, z wyjątkiem podoficerskich szkół zawodowych, podlega opiniowaniu okresowemu na zakończenie studiów (nauki).

2. Nie sporządza się opinii okresowej o żołnierzu zawodowym, który:

- 1) pozostaje w stanie nieczynnym, na urlopie bezpłatnym lub wychowawczym, pozostaje w rezerwie kadrowej lub dyspozycji;
- 2) w danym roku jest zwalniany z zawodowej służby wojskowej.

§ 83. 1. W opinii okresowej uwzględnia się:

- 1) stan i rozwój kwalifikacji zawodowych żołnierza;
- 2) ocenę cech osobowości żołnierza wpływających na wykonywanie zadań służbowych;
- 3) sprawność, kondycję fizyczną i stan zdrowia żołnierza;
- 4) ocenę realizacji zadań służbowych w minionym roku, w tym zwłaszcza wyniki osiągnięte w służbie;
- 5) prognozę dalszego przebiegu służby wojskowej żołnierza;
- 6) przydatność żołnierza na zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Przy opiniowaniu dowódców (szefów, kombatantów, kierowników), na których spoczywa obowiązek opiniowania, należy dodatkowo ocenić ich umiejętność opiniowania (oceniających podwładnych) oraz trafność prognozowania przebiegu służby wojskowej podwładnych żołnierzy.

§ 84. 1. Komendanci szkół wojskowych ustalają dla celów opiniowania okresowego przełożonych, którzy będą opiniującymi żołnierzy kończących studia (naukę) w tych szkołach.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy komendantów podoficerskich szkół zawodowych.

§ 85. 1. Opinię okresową sporządza osobiście piśmem odręcznym bezpośredni przełożony, któremu żołnierz zawodowy podlega co najmniej jeden rok. Opinia może być sporządzona przed upływem roku,

nie wcześniej jednak niż po sześciu miesiącach, jeżeli przełożony uzna, że jest w stanie sporządzić opinię okresową spełniającą wymogi wskazane w § 79.

2. Opinię okresową można sporządzić o żołnierzu, jeżeli zajmował stanowisko służbowe co najmniej jeden rok.

§ 86. 1. Żołnierza zawodowego zapoznaje z opinią okresową bezpośredni przełożony. Zapoznanie z opinią okresową żołnierza kończącego studia (naukę) w szkole wojskowej następuje co najmniej na miesiąc przed zakończeniem tych studiów (nauki).

2. Żołnierz potwierdza zapoznanie się z opinią okresową własnoręcznym podpisem na tej opinii. W razie odmowy złożenia podpisu, zapoznający z opinią czyni na niej adnotację o tej odmowie.

§ 87. 1. Odwołanie od opinii okresowej wnosi się do bezpośredniego przełożonego opiniującego.

2. Odwołanie wniesione po terminie określonym w art. 25 ust. 4 ustawy nie podlega rozpoznaniu.

3. Przełożony, do którego wniesiono odwołanie, powołuje komisję; komisja przedstawia swoje wnioski w przedmiocie odwołania.

4. W skład komisji powołuje się żołnierzy zawodowych posiadających stopień wojskowy co najmniej równy stopniowi wojskowemu posiadanemu przez żołnierza składającego odwołanie. W skład komisji powołuje się także osobę wskazaną przez żołnierza, który wniósł odwołanie, bez względu na posiadany stopień wojskowy. W skład komisji nie powołuje się przełożonych, którzy wydali opinię okresową będącą przedmiotem odwołania.

5. Przełożony rozpatrujący odwołanie rozstrzyga ostatecznie sprawę przez:

- 1) utrzymanie w mocy opinii;
- 2) zmianę lub jej uzupełnienie;
- 3) uchylenie i wydanie nowej opinii.

6. Odwołanie od opinii okresowej powinno być rozpatrzone w ciągu trzydziestu dni od daty jego wniesienia, nie później jednak niż w ciągu sześćdziesięciu dni.

7. O sposobie załatwienia odwołania zawiadamia się pisemnie żołnierza, który wniósł odwołanie, oraz przełożonego, który sporządził kwestionowaną opinię.

8. Uchyloną opinię uważa się za niebyłą.

§ 88. Opinię specjalną o żołnierzu zawodowym sporządza się w razie:

- 1) ukończenia w trybie stacjonarnym studiów podyplomowych, kursów lub praktyki (stażu) — trwających co najmniej trzy miesiące;
- 2) ukończenia podoficerskiej szkoły zawodowej;

- 3) po zakończeniu krótkotrwałej praktyki;
- 4) uznania braku przydatności do zawodowej służby wojskowej, nie wcześniej niż po trzech miesiącach pełnienia służby stałej w okresie próbnym lub służby kontraktowej w trakcie pierwszego kontraktu;
- 5) wystąpienia o opinię przez sąd, prokuratora, Żandarmerię Wojskową lub Wojskowe Służby Informacyjne;
- 6) zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

§ 89. 1. Opinię specjalną sporządza bezpośredni przełożony opiniowanego, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w § 90.

2. Opinię specjalną, o której mowa w § 88 pkt 1, sporządza bezpośredni przełożony i w ciągu trzydziestu dni od daty zakończenia studiów podyplomowych, praktyki (stażu) lub kursu przesyła do jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.

3. Opinię specjalną o oficerach—słuchaczach akademii wojskowych, odbywających praktykę w jednostkach wojskowych, przesyła się w terminie określonym w ust. 2 do właściwych akademii, a o oficerach—słuchaczach akademii wojskowych za granicą, odbywających praktykę w jednostkach wojskowych w kraju — do Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego.

§ 90. Opinię specjalną o żołnierzu zawodowym na potrzeby sądu, prokuratora, Żandarmerii Wojskowej lub Wojskowych Służb Informacyjnych, a także o żołnierzu zwolnionym z zawodowej służby wojskowej, sporządza dowódca (szef, komendant) jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.

§ 91. Opinię specjalną o żołnierzu zwolnionym z zawodowej służby wojskowej wręcza się temu żołnierzowi.

§ 92. 1. Z opinią specjalną zapoznaje żołnierza jego bezpośredni przełożony; przepis § 86 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Do odwołania od opinii specjalnej stosuje się odpowiednio przepisy § 87.

Rozdział 9

Urlopy żołnierzy zawodowych

§ 93. 1. Żołnierzowi powołanemu do zawodowej służby wojskowej pierwszego urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w art. 53 ustawy, udziela się w roku kalendarzowym, w którym został powołany do tej służby. Na poczet tego urlopu zalicza się wykorzystany przez żołnierza urlop wypoczynkowy, przysługujący mu za ten rok z tytułu poprzedniej służby lub pracy, z wyjątkiem przypadków określonych w § 94.

2. Żołnierzowi, o którym mowa w ust. 1, który przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej wyko-

rzystał już za dany rok kalendarzowy urlop wypoczynkowy w miejscu poprzedniej służby lub pracy albo otrzymał tam ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany urlop, pierwszego urlopu wypoczynkowego udziela się w następnym roku kalendarzowym.

§ 94. Do wymiaru urlopu wypoczynkowego nie wlicza się urlopów otrzymanych w czasie pełnienia służby kandydackiej oraz podczas odbywania nadterminowej zasadniczej służby wojskowej.

§ 95. Żołnierzowi zawodowemu, który ma być skierowany do wyższej szkoły wojskowej lub na szkolenie, trwające co najmniej sześć miesięcy przypadających na drugą połowę roku kalendarzowego, udziela się urlopu należnego w danym roku kalendarzowym przed skierowaniem go do szkoły lub na szkolenie.

§ 96. 1. Dowódca jednostki wojskowej udziela żołnierzowi zawodowemu urlopu wypoczynkowego i dodatkowego urlopu wypoczynkowego w tym samym roku kalendarzowym, w którym urlop przysługuje, w zasadzie na jeden nieprzerwany okres.

2. Jeżeli przemawia za tym interes służby albo ważny interes żołnierza, można udzielić żołnierzowi urlopu wypoczynkowego w częściach.

§ 97. Przesunięcie żołnierzowi zawodowemu urlopu na pierwsze trzy miesiące następnego roku kalendarzowego może nastąpić za zgodą dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych, dowódcy okręgu wojskowego lub szefa instytucji, a na okres kolejnych trzech miesięcy — za zgodą Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego. Dalsze przesuwanie urlopu jest niedopuszczalne.

§ 98. 1. Żołnierzowi zawodowemu nie udziela się urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego w okresie zwolnienia go od zajęć służbowych wskutek choroby, konieczności sprawowania opieki nad najbliższym członkiem rodziny lub z innych przyczyn albo w okresie przebywania na innym urlopie. Za zwolnionego od zajęć służbowych wskutek choroby uważa się również żołnierza uznanego przez wojskową komisję lekarską za niezdolnego do zawodowej służby wojskowej.

2. Jeżeli żołnierz zawodowy nie może wykorzystać urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego w całości lub w części w ustalonym terminie z powodu usprawiedliwionej nieobecności w służbie, a w szczególności z powodu choroby powodującej czasową niezdolność do zajęć służbowych, dowódca przesuwa urlop na termin późniejszy, nie przekraczający jednak trzech miesięcy od ustania przyczyny uzasadniającej przesunięcie.

§ 99. 1. Jeżeli żołnierz zawodowy zachorował w czasie przebywania na urlopie wypoczynkowym lub dodatkowym urlopie wypoczynkowym, dowódca jed-

nostki wojskowej przesuwa na wniosek żołnierza urlop o czas trwania choroby, na okres następujący bezpośrednio po wyzdrowieniu lub na okres późniejszy.

2. Przesunięcie urlopu o czas trwania choroby następuje na podstawie przedłożonego przez żołnierza świadectwa lekarskiego, stwierdzającego chorobę i czas jej trwania.

§ 100. Żołnierzowi zawodowemu, który nie wykorzystał przysługującego mu w danym roku kalendarzowym urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego z powodu odbywania kary ograniczenia wolności, urlopu udziela się w ciągu trzech miesięcy od dnia odbycia tej kary.

§ 101. 1. Żołnierzom zawodowym udzielają urlopów dowódcy jednostek wojskowych, w których żołnierze ci pełnią służbę, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej.

2. Żołnierzom zawodowym — absolwentom szkół kształcących kandydatów na żołnierzy zawodowych oraz absolwentom szkół niewojskowych, skierowanym przez organ wojskowy na studia lub naukę w szkole niewojskowej, pierwszego urlopu wypoczynkowego udziela właściwy komendant szkoły po powołaniu ich do zawodowej służby wojskowej.

3. Udzielenie żołnierzowi zawodowemu urlopu oraz dokonywanie zmian dotyczących udzielenia tego urlopu ogłasza się w rozkazie dowódcy jednostki wojskowej, z podaniem rodzaju urlopu i czasu jego trwania.

§ 102. Dowódca uprawniony do udzielania urlopów zatwierdza w końcu roku plan urlopów wypoczynkowych i dodatkowych urlopów wypoczynkowych podległych mu żołnierzy zawodowych na następny rok kalendarzowy.

§ 103. 1. Żołnierz zawodowy, oprócz urlopu wypoczynkowego określonego w art. 53 ustawy, może otrzymać:

- 1) dodatkowy urlop wypoczynkowy;
- 2) urlop zdrowotny;
- 3) urlop okolicznościowy;
- 4) krótkoterminowy urlop w drodze wyróżnienia.

2. Żołnierzowi w służbie stałej, niezależnie od urlopów określonych w ust. 1, przysługuje urlop:

- 1) ze względów służbowych: przeniesieniowy i szkoleniowy;
- 2) bezpłatny;
- 3) z innych ważnych przyczyn.

§ 104. 1. Żołnierz zawodowy zajmujący stanowisko przewidziane dla nauczyciela akademickiego w wyższej szkole wojskowej lub stanowisko naukowe i badawczo-techniczne w wojskowej jednostce badawczo-rozwojowej albo w innej jednostce organizacyjnej,

której statutowa działalność obejmuje prowadzenie prac naukowych i badawczo-rozwojowych, otrzymuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze dwunastu dni.

2. Dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze dwunastu dni przysługuje również żołnierzom zawodowym zajmującym stanowiska dydaktyczne w centralnych ośrodkach szkolenia.

§ 105. 1. Dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze piętnastu dni udziela się corocznie żołnierzom zawodowym:

- 1) pełniącym służbę w jednostkach desantowo-szturmowych lub innych jednostkach, jeżeli wykonali określoną w odrębnych przepisach liczbę skoków ze spadochronem;
- 2) zajmującym stanowiska instruktorów szkolenia spadochronowego;
- 3) wchodzącym w skład czynnych załóg okrętów podwodnych;
- 4) zajmującym stanowiska nurków (płatwonurków) oraz stanowiska lekarzy (instruktorów sanitarnych) zabezpieczających nurkowanie, którzy systematycznie nurkują lub przebywają w komorze dekompresyjnej, a także żołnierzom nie zajmującym stanowisk nurków i płatwonurków, którzy z przyczyn służbowych wykonują czynności nurka lub płatwonurka, jeżeli w ciągu roku przebywali pod wodą przez czas określony w odrębnych przepisach;
- 5) wchodzącym w skład czynnych załóg trałowców, kutrów rakietowych i torpedowych oraz żołnierzom zawodowym specjalistom i dowódcom ze sztabów nadrzędnych do stanowiska etatowego dowódcy flotylii włącznie, jeżeli brali udział w trałowaniach bojowych lub pływali na okrętach podwodnych w zanurzeniu albo na kutrach rakietowych lub torpedowych co najmniej 60 godzin w danym roku kalendarzowym;
- 6) pełniącym służbę w jednostce przeznaczonej do zwalczania terroryzmu na stanowiskach, których zajmowanie uprawnia do podwyższenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej.

2. Dodatkowego urlopu wypoczynkowego udziela się corocznie również żołnierzom zawodowym:

- 1) wykonującym zadania w komorach wysokich i niskich ciśnień, w zakładach i laboratoriach, w których stosuje się izotopy promieniotwórcze, oraz w zasięgu promieni rentgenowskich — w wymiarze godzin określonym w odrębnych przepisach;
- 2) wykonującym zadania w laboratoriach i pracowniach stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz w laboratoriach materiałów pędnych i smarów, a także przy obsłudze sprzętu radiolokacyjnego, jeżeli przepracowali minimum połowę obowiązującego czasu pracy;

3) pełniącym służbę w wojskowych zakładach opieki zdrowotnej przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych chorym na gruźlicę.

3. Żołnierzom zawodowym wymienionym w ust. 2 dodatkowego urlopu wypoczynkowego udzielają dowódcy jednostek wojskowych w zależności od ustalonego, w trybie określonym w odrębnych przepisach, stopnia szkodliwości, w wymiarze:

- 1) 5 dni — przy pierwszym stopniu szkodliwości;
- 2) 7 dni — przy drugim stopniu szkodliwości;
- 3) 10 dni — przy trzecim stopniu szkodliwości;
- 4) 15 dni — przy czwartym stopniu szkodliwości.

4. Żołnierzom zawodowym udziela się również dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze równym liczbie dni ustawowo wolnych od służby i dodatkowo wolnych od służby, podczas których żołnierz zawodowy przebywał na urlopie wypoczynkowym.

§ 106. 1. Dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze do piętnastu dni rocznie udziela się ponadto żołnierzom zawodowym nie wymienionym w § 105, pełniącym służbę w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, określonych w odrębnych przepisach.

2. Uprawnienia do urlopu, o których mowa w ust. 1, stwierdza Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego na wniosek odpowiednio dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych, dowódcy okręgu wojskowego lub szefa instytucji, zgłoszony w porozumieniu z Szefem Zarządu Wojskowej Służby Zdrowia, w wymiarze określonym w § 105 ust. 3.

§ 107. 1. Żołnierzom zawodowym, w zależności od okresu czynnej służby wojskowej, z zastrzeżeniem § 165, udziela się corocznie dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze:

- 1) 5 dni kalendarzowych — po osiągnięciu 15 lat służby wojskowej;
- 2) 10 dni kalendarzowych — po osiągnięciu 20 lat służby wojskowej;
- 3) 15 dni kalendarzowych — po osiągnięciu 25 lat służby wojskowej.

2. Żołnierzom zawodowym — kombatantom przysługuje dodatkowy urlopu wypoczynkowy w wymiarze 10 dni rocznie.

§ 108. 1. Do wymiaru urlopu wypoczynkowego oraz dodatkowego urlopu wypoczynkowego nie wlicza się innych urlopów, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. W razie zbiegu uprawnień do urlopów dodatkowych z różnych tytułów, żołnierzowi zawodowemu przysługuje tylko jeden urlopu w wymiarze najkorzystniejszym.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w razie zbiegu uprawnienia do dodatkowego urlopu wypoczynkowego z tytułów, o których mowa w § 105 i 106, z uprawnieniem do urlopu dodatkowego z innego tytułu.

§ 109. Dodatkowy urlopu wypoczynkowy w wymiarze do dwunastu dni nie może obejmować więcej niż jeden dzień ustawowo wolny od pracy, a w wymiarze do piętnastu dni — więcej niż dwa dni ustawowo wolne od pracy.

§ 110. 1. Żołnierzowi zawodowemu, który w danym roku kalendarzowym wykorzystał dodatkowy urlopu wypoczynkowy, a następnie nabył w tym samym roku prawo do tego urlopu w wyższym wymiarze, przysługuje prawo do urlopu w wyższym wymiarze z zaliczeniem urlopu dotychczas wykorzystanego.

2. Prawo do dodatkowego urlopu wypoczynkowego żołnierz zawodowy nabywa z dniem zaistnienia przyczyn uzasadniających udzielenie tego urlopu.

3. Żołnierzowi zawodowemu, który nabył prawo do dodatkowego urlopu wypoczynkowego w danym roku kalendarzowym i nie wykorzystał go przed przeniesieniem na inne stanowisko służbowe, na którym urlopu ten nie przysługuje, udziela się tego urlopu w ciągu trzech miesięcy od dnia przeniesienia.

§ 111. 1. Żołnierzowi zawodowemu udziela się urlopu okolicznościowego w celu zawarcia związku małżeńskiego, w przypadku urodzenia się dziecka, ślubu dziecka (własnego, przysposobionego, pasierba, dziecka obcego przyjętego na wychowanie i utrzymanie, w tym także w ramach rodziny zastępczej), a także z powodu pogrzebu małżonka, dziecka, rodziców, rodzeństwa, teściów, dziadków i opiekunów. Urlopu okolicznościowego można także udzielić żołnierzowi zawodowemu dla załatwienia ważnych spraw osobistych albo w innych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

2. W razie pełnienia służby poza miejscem stałego zamieszkania, żołnierzowi zawodowemu przysługuje raz w miesiącu urlopu okolicznościowy w celu odwiedzenia rodziny. Rodzinę w rozumieniu niniejszego przepisu stanowią: żona, mąż oraz dzieci wymienione w ust. 1 pozostające z żołnierzem we wspólnym gospodarstwie domowym, a także pozostający na wyłącznym utrzymaniu żołnierza jego rodzice, dziadkowie lub opiekunowie.

3. Urlopu, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje w miesiącu, w którym żołnierz wykorzystuje urlopu wypoczynkowy w wymiarze co najmniej czternastu dni lub dodatkowy urlopu wypoczynkowy.

4. Czas trwania urlopu okolicznościowego, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 5, może wynosić od jednego do pięciu dni kalendarzowych. W urlopie okolicznościowym, o którym mowa w ust. 2, musi

być co najmniej jeden dzień roboczy. Wymiar urlopu przeznaczonego na odwiedzenie rodziny jest uzależniony od odległości do miejsca stałego zamieszkania żołnierza.

5. Żołnierz zawodowy ubiegający się o wybór na posła lub senatora otrzymuje urlop okolicznościowy na czas trwania kampanii wyborczej na podstawie zaświadczenia właściwej komisji wyborczej o zarejestrowaniu żołnierza jako kandydata.

§ 112. 1. Urlopu przeniesieniowego udziela się żołnierzowi w służbie stałej wyznaczonemu na stanowisko służbowe, jeżeli jest związane z tym przeniesienie się do innej miejscowości.

2. Urlopu przeniesieniowego udziela się w wymiarze od trzech do siedmiu dni kalendarzowych w zależności od odległości miejscowości, w której żołnierz został wyznaczony na stanowisko służbowe, oraz warunków służbowych, osobistych i przewozowych.

3. Urlopu przeniesieniowego udziela dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz został wyznaczony na stanowisko służbowe, bezpośrednio po stawieniu się żołnierza w tej jednostce, chyba że względy służbowe lub osobiste żołnierza wymagają udzielenia tego urlopu w terminie późniejszym.

§ 113. 1. Urlopu szkoleniowego udziela się żołnierzowi w służbie stałej, który uzyskał zezwolenie na pobieranie poza Siłami Zbrojnymi nauki (odbywanie studiów) w szkole, jednostce badawczo-rozwojowej lub na kursie i naukę tę pobiera (odbywa studia), jak również uzyskał zezwolenie na przeprowadzenie przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego.

2. Urlopu szkoleniowego udziela się również żołnierzowi zawodowemu służby stałej, który przeprowadza przewód doktorski lub habilitacyjny w wyższej szkole wojskowej lub wojskowej jednostce badawczo-rozwojowej.

3. Urlop szkoleniowy jest przeznaczony na udział w zajęciach obowiązkowych, przygotowanie się i złożenie egzaminów, przygotowanie pracy dyplomowej, przygotowanie i złożenie egzaminu dyplomowego oraz na naukę własną.

§ 114. 1. Wymiar urlopu szkoleniowego wynosi:

- 1) na przygotowanie się do egzaminu wstępnego (rozprawy kwalifikacyjnej) i jego złożenie oraz załatwienie spraw związanych z przyjęciem na naukę lub studia w szkole ponadpodstawowej lub wyższej — 14 dni;
- 2) w szkołach ponadpodstawowych — 14 dni w każdym roku szkolnym;
- 3) w szkołach wyższych, w każdym roku studiów, odbywanych w systemie zaocznym — 28 dni, a w systemie wieczorowym — 21 dni;

4) w ostatnim roku studiów odbywanych w systemie zaocznym i wieczorowym (niezależnie od urlopu określonego w pkt 3) oraz eksternistycznym — 28 dni;

5) dla żołnierzy pobierających naukę w szkołach podyplomowych i na studiach podyplomowych oraz na innych studiach lub kursach specjalnych prowadzonych przez szkoły wyższe (jednostki badawczo-rozwojowe) — 21 dni w celu przygotowania się i złożenia egzaminu końcowego;

6) w celu przygotowania się do złożenia egzaminów doktorskich i obrony rozprawy doktorskiej lub dla przygotowania się do kolokwium oraz wykładu habilitacyjnego — 28 dni;

7) w celu przygotowania się i złożenia egzaminu na radcę prawnego lub egzaminu po zakończeniu aplikacji sądowej, prokuratorskiej, adwokackiej albo notarialnej — 30 dni.

2. Urlop szkoleniowy określony w ust. 1 pkt 3—6 może być przedłużony na wniosek żołnierza w służbie stałej przez dowódcę jednostki wojskowej, który udzielił zezwolenia na pobieranie nauki (odbywanie studiów), jeżeli zachodzi uzasadniona potrzeba, a zwłaszcza jeżeli wymaga tego realizacja programu studiów.

3. W przypadku powtarzania przez żołnierza w służbie stałej klasy lub roku (semestru) z powodu choroby albo z przyczyn uznanych przez dowódcę jednostki wojskowej za usprawiedliwione, żołnierzowi przysługuje ponownie prawo do urlopów szkoleniowych określonych w ust. 1 pkt 1—5.

4. W przypadku powtarzania przez żołnierza w służbie stałej klasy lub roku (semestru) z przyczyn nie uznanych przez dowódcę jednostki wojskowej za usprawiedliwione, żołnierz może być zwolniony z zajęć służbowych tylko na czas niezbędny do złożenia egzaminu (kolokwium).

§ 115. 1. Urlop szkoleniowy może być udzielony żołnierzowi zawodowemu jednorazowo albo w częściach w okresie danego roku szkolnego, w wymiarze proponowanym przez żołnierza lub szkołę.

2. Do wymiaru urlopu szkoleniowego nie wlicza się dni ustawowo wolnych od pracy.

§ 116. Wymiar, zasady i tryb udzielania urlopu szkoleniowego żołnierzom zawodowym odbywającym studia wyższe, wyższe studia zawodowe, studia podyplomowe oraz studia doktoranckie lub inne studia i kursy określają odrębne przepisy.

§ 117. 1. Żołnierzowi w służbie stałej może być udzielony urlop w celu wykonania pracy naukowej, literackiej, artystycznej, publicystycznej albo w celu odbycia praktyki (stażu) poza Siłami Zbrojnymi w kraju lub za granicą.

2. Urlopu wymienionego w ust. 1 udziela Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego na wniosek żołnierza w służbie stałej, określając w każdym przypadku czas trwania i warunki korzystania z urlopu.

3. Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego może w każdym czasie odwołać żołnierza w służbie stałej z urlopu, o którym mowa w ust. 1.

§ 118. 1. Urlopu bezpłatnego, o którym mowa w art. 54 ust. 4 ustawy, może udzielić dowódca jednostki wojskowej na pisemny wniosek żołnierza w służbie stałej, uzasadniony ważnymi względami osobistymi, jeżeli nie zakłóci to toku służby — w wymiarze do sześciu miesięcy.

2. Dowódca jednostki wojskowej, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem służby lub na wniosek żołnierza, może w każdym czasie odwołać żołnierza z urlopu, o którym mowa w ust. 1.

3. W sprawie odwołania żołnierza z urlopu bezpłatnego stosuje się odpowiednio § 74 ust. 3.

4. Urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, nie udziela się, jeżeli żołnierz w służbie stałej spełnia warunki do przeniesienia w stan nieczynny.

§ 119. 1. Żołnierzowi zawodowemu—kobiecie, niezależnie od urlopów określonych w § 103 ust. 1 i 2, przysługuje:

- 1) urlop macierzyński;
 - 2) na jej wniosek urlop wychowawczy
- w wymiarze i na zasadach określonych w przepisach prawa pracy.

2. Urlopu zdrowotnego udziela się żołnierzowi zawodowemu na zasadach i w trybie przewidzianych w odrębnych przepisach.

3. Zasady udzielania i wykorzystania krótkoterminowego urlopu w drodze wyróżnienia określają odrębne przepisy.

§ 120. 1. Odwołanie żołnierza zawodowego z urlopu wypoczynkowego z ważnych względów służbowych następuje na podstawie przekazanego telegraficznie lub telefonicznie polecenia dowódcy jednostki wojskowej. W przypadku braku pewności, że polecenie do żołnierza dotarło, stosuje się inne środki zawiadomienia.

2. Dowódca jednostki wojskowej, który odwołał żołnierza z urlopu wypoczynkowego lub wstrzymał mu udzielenie urlopu w całości lub w części, ogłasza ten fakt w rozkazie, podając w nim przyczynę odwołania lub wstrzymania urlopu.

3. Żołnierzowi, który został odwołany z urlopu wypoczynkowego w myśl art. 55 ustawy, przysługuje:

- 1) powtórny przejazd na koszt wojska dla wykorzystania pozostałej części przerwanej urlopu;
- 2) na jego wniosek zwrot innych udokumentowanych kosztów poniesionych przez żołnierza, spowodowanych bezpośrednio odwołaniem go z urlopu.

§ 121. 1. Dowódca jednostki wojskowej może udzielić żołnierzowi zawodowemu, pełniącemu służbę w podległej mu jednostce wojskowej, zwolnienia od zajęć służbowych w razie konieczności sprawowania przez żołnierza osobistej opieki:

- 1) nad małżonkiem, dzieckiem lub rodzicami, własnymi lub współmałżonką, w razie ich choroby bądź nieszczęśliwego wypadku, albo
 - 2) nad dzieckiem w wieku do ośmiu lat w razie pozbawienia go dotychczasowej opieki
- na czas niezbędny do zapewnienia tej opieki, nie przekraczający jednak sześćdziesięciu dni w ciągu roku.

2. Zwolnienie od zajęć służbowych, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić tylko wówczas, gdy z żołnierzem nie zamieszkują członkowie rodziny, którzy mogą taką opiekę zapewnić, a w razie konieczności zapewnienia opieki dziecku — gdy żołnierz jest samotny albo gdy małżonek z powodu choroby lub matka z powodu połogu nie może zaopiekować się dzieckiem i gdy nie ma innych członków rodziny wspólnie zamieszkających, którzy mogliby zapewnić opiekę dziecku.

Rozdział 10

Zwalnianie z zawodowej służby wojskowej

§ 122. Z zawodowej służby wojskowej zwalniają, w wypadkach określonych w art. 75, 76 ust. 1 lub ust. 3 i art. 77 ust. 1:

- 1) Minister Obrony Narodowej — oficerów;
- 2) dowódca rodzaju Sił Zbrojnych, dowódca okręgu wojskowego, Szef Wojskowych Służb Informacyjnych i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej — chorążych zawodowych w przypadkach, gdy pełnią służbę w podległych tym dowódcom jednostkach wojskowych, a także podoficerów zawodowych w jednostkach bezpośrednio podległych, a Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — pozostałych chorążych zawodowych, gdy pełnią służbę w jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej lub jednostkach podległych szefom (dyrektorom) tych instytucji albo na stanowiskach służbowych w jednostkach organizacyjnych poza Ministerstwem Obrony Narodowej;
- 3) dowódca korpusu, dywizji, flotylli, brygady nie wchodzącej w skład dywizji i komendant wyższej szkoły wojskowej oraz dowódca Garnizonu Warszawa — podoficerów zawodowych, z zastrzeże-

niem pkt 2 w przypadkach gdy pełnią służbę w podległych tym dowódcom jednostkach wojskowych, a Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — gdy pełnią służbę w instytucjach Ministerstwa Obrony Narodowej lub jednostkach podległych szefom (dyrektorom) tych instytucji.

§ 123. 1. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej następuje rozkazem personalnym (wydanym w formie zbiorowej lub indywidualnej) Ministra Obrony Narodowej lub dowódcy (szefa) wymienionego w § 122 pkt 2 i 3, zwanych dalej „organem zwalniającym”.

2. Rozkaz personalny lub wyciąg z tego rozkazu, sporządzonego w formie zbiorowej, organ zwalniający przysyła do dowódcy jednostki wojskowej, w której zwalniany żołnierz zawodowy pełni służbę.

§ 124. Dowódca jednostki wojskowej doręcza rozkaz personalny lub wyciąg z tego rozkazu zwalnianemu żołnierzowi zawodowemu. Żołnierz zawodowy potwierdza podpisem otrzymanie rozkazu (wyciągu), podając jednocześnie datę jego otrzymania.

§ 125. 1. Żołnierza zawodowego, który utracił obywatelstwo polskie lub nabył obywatelstwo innego państwa, zwalnia się na podstawie art. 75 ust. 1 pkt 1 ustawy z zawodowej służby wojskowej z dniem wydania orzeczenia o utracie obywatelstwa polskiego lub z dniem nabycia obywatelstwa innego państwa.

2. Podstawę wydania rozkazu personalnego o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, w przypadkach określonych w ust. 1, stanowi orzeczenie o utracie obywatelstwa polskiego lub stwierdzenie nabycia obywatelstwa innego państwa przez organ właściwy do orzekania w sprawach obywatelstwa.

§ 126. 1. W razie ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności żołnierza do zawodowej służby wojskowej, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, zwalnia go od wykonywania obowiązków służbowych. Fakt zwolnienia od wykonywania obowiązków służbowych dowódca jednostki wojskowej stwierdza w rozkazie.

2. Dowódca jednostki wojskowej przedstawia zaświadczające orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej, stwierdzające trwałą niezdolność żołnierza do zawodowej służby wojskowej, organowi zwalniającemu, a w przypadku, o którym mowa w art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy, wraz z wnioskiem o przeniesienie żołnierza zawodowego w stan nieczynny lub o zwolnienie z zawodowej służby wojskowej — organowi wojskowemu określonymu odpowiednio w § 65 lub § 122.

3. Organ zwalniający żołnierza z przyczyn, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2—4, 5a i 8 oraz ust. 2 ustawy, wydaje rozkaz personalny o zwolnieniu żołnierza z zawodowej służby wojskowej z urzędu, gdy dowódca jednostki wojskowej nie wystąpi z wnioskiem wymie-

nionym w ust. 2, § 127 ust. 2, § 128, 130, 139 ust. 4 i § 147 ust. 1.

§ 127. 1. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej żołnierza, który osiągnął wiek określony w art. 75 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy, następuje z dniem osiągnięcia odpowiedniego wieku.

2. Na sześć miesięcy przed osiągnięciem przez żołnierza zawodowego wieku, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 ustawy, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy zajmuje stanowisko służbowe, występuje z wnioskiem o zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej.

§ 128. W razie otrzymania dwóch kolejnych niedostatecznych ogólnych ocen w opiniach służbowych, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe, niezwłocznie występuje z wnioskiem o zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej. Do wniosku dołącza się akta personalne żołnierza zawodowego.

§ 129. 1. Zwolnienie żołnierza zawodowego ze służby kontraktowej, jeżeli nie nastąpi zawarcie kolejnego kontraktu lub powołanie do służby stałej, następuje w dniu określonym w kontrakcie.

2. Fakt zwolnienia żołnierza zawodowego ze służby kontraktowej stwierdza się w rozkazie dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni tę służbę. Rozkazu personalnego o zwolnieniu nie wydaje się.

§ 130. W razie niewyrażenia przez żołnierza w służbie kontraktowej zgody na wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe (art. 75 ust. 1 pkt 6 ustawy), dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe, przysyła do organu zwalniającego wniosek o zwolnienie, wraz z oświadczeniem żołnierza o niewyrażeniu zgody na przeniesienie na niższe stanowisko służbowe, oraz akta personalne żołnierza.

§ 131. 1. Wypowiedzenie stosunku służbowego przez żołnierza zawodowego uważa się za dokonane, jeżeli zostało doręczone za pokwitowaniem w jednostce wojskowej, w której żołnierz pełni służbę wojskową.

2. Wypowiedzenie stosunku służbowego przez organ zwalniający uważa się za dokonane, jeżeli zostało doręczone za pokwitowaniem żołnierzowi zawodowemu.

3. Wycofanie wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1 lub 2, może nastąpić na pisemny wniosek strony, za zgodą drugiej strony (organu zwalniającego lub żołnierza), do której było skierowane.

§ 132. 1. Wypowiedzenie stosunku służbowego przez żołnierza zawodowego, w przypadku określonym w art. 75 ust. 1 pkt 7 ustawy, następuje w formie pisemnej i powinno zawierać oświadczenie woli żołnierza wskazujące jednoznacznie na zamiar wypowiedzenia przez niego stosunku służbowego.

2. Żołnierz zawodowy wnosi wypowiedzenie stosunku służbowego do organu zwalniającego.

3. Do wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, dowódca jednostki wojskowej dołącza pisemną informację o faktach mających wpływ na realizację wypowiedzenia, a w szczególności, czy żołnierz pełni służbę obowiązkową, odbywa okres próbny oraz czy otrzymał osobną kwaterę stałą.

4. W przypadku wniesienia przez żołnierza zawodowego wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, organ zwalniający wydaje dla celów ewidencyjnych rozkaz personalny o zwolnieniu żołnierza. Rozkaz ten dodatkowo określa datę zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej, wynikającą z wypowiedzenia, a w przypadku zwolnienia żołnierza w okresie pełnienia przez niego służby obowiązkowej — ponadto zastrzeżenie, że wypowiedzenie będzie skuteczne, jeżeli żołnierz przekaze do dyspozycji organów wojskowych przydzieloną mu osobną kwaterę stałą oraz zwróci równowartość kosztów zakwaterowania, wyżywienia i umundurowania otrzymanych w czasie studiów lub nauki.

5. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w art. 80 ust. 1 ustawy, dowódca jednostki wojskowej zawiadamia o tym fakcie organ zwalniający, który wydaje — dla celów ewidencyjnych — rozkaz personalny stwierdzający wygaśnięcie rozkazu o zwolnieniu tego żołnierza.

§ 133. Równowartość kosztów, o których mowa w art. 80 ust. 1 ustawy, zwanych dalej „kosztami”, ustala się na podstawie wynikających z odrębnych przepisów norm budżetowych określających jednostkowe wskaźniki kosztów utrzymania żołnierza — w zakresie zakwaterowania, wyżywienia i umundurowania, obowiązujących w dniu zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej.

§ 134. Przy ustalaniu równowartości kosztów podlegających zwrotowi stosuje się następujące zasady:

- 1) całkowite koszty, o których mowa w art. 80 ust. 1 ustawy, dzieli się przez liczbę lat służby obowiązkowej, a następnie mnoży się przez liczbę lat, których żołnierz nie przesłużył;
- 2) każdy rozpoczęty rok służby obowiązkowej zaokrąglą się w górę do pełnego roku.

§ 135. Decyzję w sprawie ustalenia równowartości kosztów, które żołnierz jest obowiązany zwrócić, wydaje dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni lub ostatnio pełnił służbę.

§ 136. 1. Żołnierz w służbie stałej może być zwolniony od obowiązku zwrotu równowartości kosztów:

- 1) w szczególnie uzasadnionych, nie zawinionych przez żołnierza przypadkach losowych;
- 2) z uwagi na bardzo trudną sytuację rodzinną żołnierza;

3) gdy zwolnienie z wojska następuje w związku z przejściem do administracji państwowej lub innej służby.

2. Decyzję w sprawie zwolnienia od obowiązku zwrotu kosztów wydaje organ, który jest uprawniony do zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej, na wniosek żołnierza zawodowego lub z urzędu.

3. Wniosek żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 2, może być złożony nie później niż:

- 1) trzy miesiące przed upływem terminu wypowiedzenia stosunku służbowego dokonanego przez żołnierza zawodowego;
- 2) czternaście dni od otrzymania przez żołnierza zawodowego wyciągu z rozkazu o zwolnieniu.

§ 137. 1. Dokonanie wypowiedzenia stosunku służbowego przez organ wojskowy może nastąpić w przypadkach określonych w art. 78 ust. 2 ustawy na wniosek dowódcy jednostki wojskowej skierowany do organu zwalniającego żołnierza z zawodowej służby wojskowej.

2. Jeżeli organ zwalniający (w odniesieniu do oficerów — Dyrektor Departamentu Kadry i Szkolnictwa Wojskowego) uznał zasadność wniosku, o którym mowa w ust. 1, dokonuje wypowiedzenia stosunku służbowego; uznanie zasadności wypowiedzenia z przyczyn określonych w art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy nie może nastąpić, jeżeli żołnierzowi zawodowemu właściwy organ wojskowy nie zaproponował dwukrotnie (w odrębnych terminach) objęcia równorzędnego lub wyższego stanowiska służbowego, a żołnierz na piśmie odmówił ich przyjęcia; dwa egzemplarze wypowiedzenia przesyła się dowódcy jednostki wojskowej.

3. Dowódca jednostki wojskowej doręcza żołnierzowi zawodowemu za pokwitowaniem odbioru wypowiedzenie określające datę, od której biegnie okres wypowiedzenia.

4. Egzemplarz wypowiedzenia z potwierdzeniem, o którym mowa w ust. 3, dowódca jednostki wojskowej przesyła do organu zwalniającego w celu wydania — dla celów ewidencyjnych — rozkazu personalnego o zwolnieniu tego żołnierza z zawodowej służby wojskowej.

5. Rozliczenie, o którym mowa w § 159, następuje na podstawie wyciągu z rozkazu o zwolnieniu przed dniem upływu okresu wypowiedzenia.

§ 138. 1. Z wnioskiem o skrócenie okresu wypowiedzenia może wystąpić żołnierz zawodowy lub organ zwalniający. Wniosek taki może być zgłoszony w wypowiedzeniu stosunku służbowego, o którym mowa w § 132 lub 137, albo w trakcie okresu wypowiedzenia.

2. W przypadku skrócenia okresu wypowiedzenia ustala się datę zwolnienia żołnierza. Oświadczenia woli żołnierza i organu zwalniającego w tym przedmiocie składa się na piśmie.

3. Przed upływem skróconego okresu wypowiedzenia muszą być spełnione ustawowe warunki zwolnienia oraz dokonane czynności określone w § 155 i 160.

§ 139. 1. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej wskutek upływu okresu próbnego, określone w art. 75 ust. 1 pkt 8 ustawy, następuje, jeżeli żołnierz zawodowy najpóźniej na jeden miesiąc przed końcem okresu próbnego złoży pisemne oświadczenie o zamiarze rozwiązania stosunku służbowego lub dowódca jednostki wojskowej w tym samym terminie wręczy żołnierzowi wyciąg z rozkazu o jego zwolnieniu.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, dowódca jednostki wojskowej niezwłocznie przesyła wraz z aktami personalnymi bezpośrednio do:

- 1) Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — jeżeli złożył je oficer;
- 2) właściwego organu zwalniającego — jeżeli złożył je chorąży lub podoficer.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, dowódca jednostki wojskowej zwalnia żołnierza zawodowego z dniem upływu okresu próbnego także wówczas, gdy nie otrzymał wyciągu z rozkazu o zwolnieniu żołnierza.

4. W celu zwolnienia żołnierza zawodowego z upływem okresu próbnego dowódca jednostki wojskowej występuje z wnioskiem o zwolnienie do organów wojskowych wymienionych w ust. 2, najpóźniej na trzy miesiące przed upływem okresu próbnego.

§ 140. 1. Żołnierza zawodowego skazanego prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia praw publicznych lub degradacji zwalnia się z zawodowej służby wojskowej z dniem uprawomocnienia się wyroku.

2. Podstawę wydania rozkazu personalnego o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej żołnierza skazanego na karę wymienioną w ust. 1 stanowi prawomocny wyrok sądu.

§ 141. 1. Żołnierza zawodowego, którego pozbawiono posiadanego stopnia wojskowego na wniosek sądu honorowego, zwalnia się z zawodowej służby wojskowej z dniem podjęcia decyzji o pozbawieniu tego stopnia przez:

- 1) Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej — w stosunku do generałów (admiratów);
- 2) Ministra Obrony Narodowej — w stosunku do oficerów w stopniu do pułkownika (komandora) włącznie;
- 3) dowódcę (szefa) uprawnionego do mianowania na ten stopień — w stosunku do chorążego zawodowego lub podoficera zawodowego.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, w stosunku do młodszego chorążego podejmuje dowódca (szef) wymieniony w § 35 pkt 2 i 3.

3. Podstawę wydania rozkazu personalnego o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej żołnierza, którego pozbawiono posiadanego stopnia wojskowego, w przypadku wymienionym w ust. 1, stanowi decyzja (rozkaz, postanowienie) o pozbawieniu tego stopnia.

§ 142. 1. Żołnierza zawodowego, który:

- 1) zmarł lub został uznany za zmarłego albo
- 2) zaginął

— skreśla z ewidencji rozkazem personalnym w odniesieniu do oficerów Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego, a w odniesieniu do chorążych zawodowych i podoficerów zawodowych — organ zwalniający.

2. Podstawę wydania rozkazu personalnego o skreśleniu z ewidencji stanowi:

- 1) w przypadku określonym w ust. 1 pkt 1 — akt zgonu lub orzeczenie sądu o uznaniu za zmarłego;
- 2) w przypadku określonym w ust. 1 pkt 2, gdy nie może być jeszcze wydane orzeczenie sądu o uznaniu za zmarłego — postanowienie prokuratora wojskowego o zawieszeniu postępowania karnego, prowadzonego w sprawie zaginięcia żołnierza zawodowego w okolicznościach, które wskazują, że żołnierz nie żyje.

§ 143. 1. Żołnierza zawodowego, w stosunku do którego sąd orzekł karę zakazu wykonywania zawodu żołnierza zawodowego, zwalnia się z zawodowej służby wojskowej z dniem uprawomocnienia się wyroku.

2. Podstawę wydania rozkazu personalnego o zwolnieniu żołnierza zawodowego stanowi prawomocny wyrok sądu.

§ 144. 1. Żołnierza zawodowego ukaranego karą dyscyplinarną usunięcia z zawodowej służby wojskowej zwalnia się rozkazem personalnym właściwego dowódcy (szefa), uprawnionego do zwolnienia żołnierza z tej służby.

2. Podstawę wydania rozkazu personalnego o zwolnieniu stanowi rozkaz o wymierzeniu kary dyscyplinarnej.

§ 145. Żołnierza zawodowego skazanego prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego), bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zwalnia się rozkazem personalnym wydanym na podstawie prawomocnego wyroku sądu.

§ 146. W celu zwolnienia żołnierza w służbie stałej, który osiągnął w posiadanym stopniu wojskowym wiek określony w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, występuje do organu zwalniającego z wnioskiem o zwolnienie.

§ 147. 1. W razie skazania żołnierza zawodowego prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) w przypadkach nie wymienionych w art. 75 ust. 1 pkt 12 ustawy, dowódca jednostki wojskowej, po otrzymaniu prawomocnego wyroku o skazaniu, występuje do organu zwalniającego, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 2, z wnioskiem o zwolnienie z zawodowej służby wojskowej; do wniosku załącza się wyrok.

2. W przypadku gdy przestępstwo żołnierza nie zostało popełnione z niskich pobudek albo w razie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) lub darowania tej kary na podstawie amnestii, dowódca jednostki wojskowej może wystąpić z wnioskiem o pozostawienie żołnierza zawodowego w służbie.

§ 148. W razie prawomocnego ukarania żołnierza zawodowego przez organ właściwego samorządu zawodowego karą zawieszenia albo pozbawienia prawa wykonywania zawodu lub specjalności zawodowej (art. 76 ust. 1 pkt 4 ustawy), dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe, w razie braku możliwości wykorzystania go na innym stanowisku służbowym, występuje do organu zwalniającego z wnioskiem o zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej. Do wniosku dołącza się prawomocne orzeczenie stwierdzające ukaranie przez samorząd zawodowy oraz akta personalne żołnierza.

§ 149. Z wnioskiem o zwolnienie z zawodowej służby wojskowej żołnierza w służbie stałej w przypadku, o którym mowa w art. 76 ust. 3 ustawy, może wystąpić dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz ten pełni służbę, jeżeli żołnierz nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu wysługi lat oraz wyraził pisemną zgodę na zwolnienie.

§ 150. Z wnioskiem o zwolnienie z zawodowej służby wojskowej żołnierza w służbie stałej odbywającego okres próbnny lub żołnierza w służbie kontraktowej w ramach pierwszego kontraktu może wystąpić dowódca jednostki wojskowej w przypadkach określonych w art. 77 ust. 1 ustawy, dołączając opinię służbową lub dokumenty stwierdzające chorobę żołnierza.

§ 151. W razie uchylenia prawomocnego orzeczenia sądu skazującego żołnierza na karę zakazu wykonywania zawodu żołnierza zawodowego lub uchylenia wymierzonej przez organ właściwego samorządu zawodowego kary zawieszenia lub pozbawienia prawa wykonywania zawodu albo specjalności zawodowej, przywrócenie do zawodowej służby wojskowej może nastąpić na wniosek żołnierza, jeśli spełnia on wymogi w zakresie wieku oraz zdolności fizycznej i psychicznej.

§ 152. Żołnierzy zawodowych zajmujących stanowisko prokuratora, sędziego sądu wojskowego lub sędziego Izby Wojskowej Sądu Najwyższego nie można zwolnić z zawodowej służby wojskowej przed zwolnieniem z zajmowanych przez nich stanowisk służbowych.

§ 153. Rozkaz personalny o zwolnieniu żołnierza z zawodowej służby wojskowej wykonuje:

- 1) dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełni służbę;
- 2) Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego — w stosunku do żołnierza zawodowego pełniącego służbę na stanowisku służbowym w jednostce organizacyjnej poza Ministerstwem Obrony Narodowej.

§ 154. 1. W przypadku zwolnienia z zawodowej służby wojskowej żołnierza, do którego zastosowano tymczasowe aresztowanie albo odbywającego karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego), wyciąg z rozkazu personalnego o zwolnieniu przesyła się do jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe, a ponadto:

- 1) w odniesieniu do żołnierzy zawodowych, do których zastosowano tymczasowe aresztowanie — do sądu lub prokuratora, w którego dyspozycji pozostaje żołnierz po zastosowaniu tego środka zapobiegawczego;
- 2) w odniesieniu do żołnierzy zawodowych odbywających karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) — do sądu wojskowego, który wydał wyrok w pierwszej instancji.

2. Dowódca jednostki wojskowej, wykonujący rozkaz o zwolnieniu, doręcza za pokwitowaniem tymczasowo aresztowanemu lub skazanemu żołnierzowi zawodowemu wyciąg z rozkazu personalnego o zwolnieniu go z zawodowej służby wojskowej.

§ 155. 1. Zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 75 ust. 1 pkt 1, 3, 5 i 7—10 ustawy, powinno nastąpić z dniem określonym w rozkazie o zwolnieniu.

2. W razie gdy z ważnych powodów dowódca jednostki wojskowej nie może wykonać rozkazu o zwolnieniu w terminie określonym w ust. 1, informuje niezwłocznie o tym organ zwalniający, podając faktyczne przyczyny.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, decyzję ostateczną określającą termin zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej podejmuje organ zwalniający.

§ 156. Zasady kierowania do wojskowej komisji lekarskiej żołnierzy, w stosunku do których jest wykonywany rozkaz o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, określają odrębne przepisy, z tym że skierowanie takiego żołnierza przez dowódcę jednostki wojskowej wykonującego ten rozkaz następuje na wniosek żołnierza. Skierowanie do wojskowej komisji lekarskiej nie wpływa na rozliczenie żołnierza z jednostką wojskową oraz zwolnienie go z zawodowej służby wojskowej w terminach określonych w § 155.

§ 157. Jeżeli żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej przebywa w wojskowym zakładzie opieki zdrowotnej, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz ten ostatnio pełnił służbę, przesyła komendantowi tego zakładu wyciąg z rozkazu personalnego o zwolnieniu oraz zaświadczenie o rozliczeniu żołnierza.

§ 158. Wykonanie rozkazu personalnego o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej żołnierza przebywającego na leczeniu w wojskowym zakładzie opieki zdrowotnej następuje niezwłocznie.

§ 159. W ramach rozliczenia związanego ze zwolnieniem żołnierza z zawodowej służby wojskowej dowódca jednostki wojskowej w szczególności odbiera od niego broń osobistą i inne uzbrojenie oraz wyekwipowanie, dokumenty służbowe, a także wyposażenie wojskowe, wydane mu na czas pełnienia służby, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.

§ 160. 1. Najpóźniej w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej żołnierz otrzymuje wszystkie przysługujące mu należności pieniężne, wynikające ze stosunku służbowego.

2. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej wydaje się przysługujące mu dokumenty zgodnie z odrębnymi przepisami.

§ 161. 1. Dniem zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej jest dzień określony w decyzji (rozkazie) o zwolnieniu, z zastrzeżeniem przepisu § 155 ust. 3. Skierowanie do wojskowej komendy uzupełnień następuje w dniu zwolnienia.

2. Dniem zwolnienia z zawodowej służby wojskowej żołnierza, o którym mowa w ust. 1, odbywającego karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) oraz w stosunku do którego zastosowano tymczasowe aresztowanie, jest dzień doręczenia mu wyciągu z rozkazu personalnego o zwolnieniu z tej służby.

§ 162. Dowódca jednostki wojskowej, wykonujący rozkaz o zwolnieniu żołnierza z zawodowej służby wojskowej, wysyła niezwłocznie do Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego oraz organów prowadzących ewidencję żołnierza meldunek o zwolnieniu żołnierza.

Rozdział 11

Służba wojskowa żołnierzy zawodowych w jednostkach podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji

§ 163. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do żołnierzy zawodowych pełniących służbę w jednostkach wojskowych podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji.

2. Przewidziane w rozporządzeniu w odniesieniu do żołnierzy wymienionych w ust. 1 uprawnienia:

- 1) Ministra Obrony Narodowej przysługują Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji;
- 2) dowódców rodzajów Sił Zbrojnych lub dowódców okręgów wojskowych przysługują Dowódcy Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr 1004 — Biuro Ochrony Rządu i Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr 2305;
- 3) Dyrektora Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego Ministerstwa Obrony Narodowej przysługują Dyrektorowi Biura Kadr i Szkolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, z tym że uprawnienie określone w § 64 ust. 1, dotyczące możliwości pozostawiania żołnierza zawodowego w dyspozycji przez 12 miesięcy, przysługuje również Dowódcy Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr 1004 — Biuro Ochrony Rządu i Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr 2305;
- 4) dowódców dywizji przysługują dowódcom brygad Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Komendantowi Centralnego Ośrodka Szkolenia Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

3. Organem uprawnionym do występowania z inicjatywą powołania do służby stałej żołnierzy zawodowych pełniących służbę kontraktową w jednostkach wojskowych podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz do występowania z wnioskiem o wyznaczenie żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe w tych jednostkach są organy, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

§ 164. 1. Do dokonywania przeniesień żołnierzy zawodowych, zajmujących stanowiska służbowe oznaczone w etacie do stopnia wojskowego pułkownika włącznie, między Nadwiślańskimi Jednostkami Wojskowymi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Jednostkami Wojskowymi Nr 1004 i Nr 2305 oraz Samodzielnym Oddziałem Żandarmerii Wojskowej przy Dowództwie Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji jest właściwy Dyrektor Biura Kadr i Szkolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

2. Do dokonywania przeniesień żołnierzy zawodowych między jednostkami wojskowymi i innymi jednostkami organizacyjnymi podległymi lub nadzorowanymi przez Ministra Obrony Narodowej a jednostkami wojskowymi podporządkowanymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji są uprawnieni:

- 1) w stosunku do oficerów — Ministrowie Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji, działający w porozumieniu,

2) w stosunku do chorążych i podoficerów zawodowych — Dyrektor Departamentu Kadr i Szkolnictwa Wojskowego Ministerstwa Obrony Narodowej i Dyrektor Biura Kadr i Szkolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, działający w porozumieniu.

§ 165. Żołnierzom zawodowym, pełniącym służbę w jednostkach wojskowych podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, do okresu czynnej służby wojskowej, od której zależy wymiar corocznego dodatkowego urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w § 107 ust. 1, zalicza się również okresy pozostawania w stosunku służbowym w Policji, Urzędzie Ochrony Państwa, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej.

Rozdział 12

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 166. Oficerów, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia pełnią obowiązki na zajmowanych stanowiskach służbowych w rozumieniu przepisów dotychczasowych:

- 1) wyznacza się na te stanowiska w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, jeżeli posiadają kwalifikacje wymagane do ich zajmowania, albo
- 2) można pozostawić na tych stanowiskach jako pełniących obowiązki, jeżeli nie posiadają kwalifikacji wymaganych do ich zajmowania — do czasu ich uzupełnienia lub powstania możliwości wyznaczenia na stanowiska odpowiadające ich aktualnym kwalifikacjom, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1998 r.

§ 167. Chorążych i podoficerów zawodowych, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia w rozumieniu przepisów dotychczasowych pełnią obowiązki służbowe na stanowiskach określonych w etacie odpowiednio dla oficerów lub chorążych, pozostawia

się jako pełniących obowiązki na tych stanowiskach — do czasu wyznaczenia ich na stanowiska odpowiadające posiadanym przez nich stopniom wojskowym, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1997 r.

§ 168. Żołnierze urlopowani na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają nadal na urlopie bezpłatnym przez okres, na który został on im udzielony, lub na ich wnioski mogą być przeniesieni w stan nieczynny, jeżeli zachodzą warunki uprawniające do przeniesienia ich w stan nieczynny, określone w art. 21 ust. 2 ustawy.

§ 169. Jeżeli w wyniku dokonywanych zmian organizacyjno-etatowych obniżono stopień etatowy stanowiska służbowego, które żołnierz zawodowy zajmował, zachowuje się, na czas zajmowania tego stanowiska przez żołnierza, jego zaszczerwanie do dotychczasowego stopnia etatowego zajmowanego stanowiska.

§ 170. Decyzje w sprawach kadrowych wydawane przez Ministra Obrony Narodowej są równoznaczne z rozkazami personalnymi Ministra Obrony Narodowej, o których mowa w rozporządzeniu.

§ 171. Podoficerowie zawodowi, powołani do zawodowej służby wojskowej na czas określony na podstawie zarządzenia nr 32/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 maja 1975 r. w sprawie powoływania podoficerów do zawodowej służby wojskowej na czas określony (Dziennik Rozkazów Ministerstwa Obrony Narodowej Nr 6, poz. 50), pełnią zawodową służbę wojskową na warunkach określonych w tym zarządzeniu do czasu ich zwolnienia.

§ 172. Traci moc rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 28 lipca 1992 r. w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 60, poz. 305).

§ 173. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *S. Dobrzański*

Egzemplarze bieżące i z lat ubiegłych oraz załączniki można nabywać na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru

O wszelkich zmianach nazwy prenumeratora lub adresu prosimy niezwłocznie informować na piśmie Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Wydawca: Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Redakcja: Departament Legislacyjny Rządu, Al. Ujazdowskie 1/3, 00-583 Warszawa, P-29
Skład, druk i kolportaż: Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel. 694-67-50, 694-67-52 i 694-67-03, fax 694-62-06

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa